

www.conpolis.eu

Οι Βασικοί Σκοποί της Ομοσπονδίας εν συντομία:

- Η ενίσχυση των σχέσεων, η ανταλλαγή ιδεών και η αλληλεγγύη μεταξύ των ανά τον κόσμο Κωνσταντινουπολιτών.
- Η πρόσπιση και προώθηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και ειδικότερα των δικαιωμάτων των Κωνσταντινουπολιτών, όπως αυτά προστατεύονται από τις διεθνείς συνθήκες και συμβάσεις προστασίας δικαιωμάτων του ανθρώπου.
- Η συμπαράσταση και υποστήριξη προς το Οικουμενικό Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως

Ιούνιος 2022 Τεύχος 11/6

*Νέος Εκλογικός Νόμος

Βακυφίων, σ.1-4.

*Ανακοινώσεις σ.5-7,24-26.

*Οικουμενικός Πατριάρχης
-Κοινωνική Οικολογία,σ.8-15.

*Ερευνητικό Πρόγ.

Υπ.Πολ.σ.16-18.

*Εκδημία Μητροπολίτη
Πισιδίας Σωτηρίου, σ.19-23.

Μηνιαία Ενημέρωση Οικουμενικής Ομοσπονδίας Κωνσταντινουπολιτών

Εκδόθηκε ο αναμενόμενος πολλά χρόνια Κανονισμός Εκλογών στα Μειονοτικά Ευαγή Ιδρύματα της Τουρκίας

Σοβαρές Αντιθέσεις με την Συνθήκη της Λωζάννης αλλά και το Σύνταγμα της Τουρκίας

Μετά από 8.5 χρόνια αναμονής, την 18 Ιουνίου 2022, δημοσιεύτηκε στην Επίσημη Εφημερίδα της Τουρκίας ο Κανονισμός Εκλογών για τα Ευαγή Ιδρύματα (Βακούφια) που πρόκειται να ισχύσει και για την Ρωμαίικη Μειονότητα της Πόλης.

Πριν αναλύσουμε τα σοβαρά προβλήματα που ανακύπτουν από τον Νέο Κανονισμό, είναι χρήσιμο να ανατρέξουμε στην ιστορία των εκλογών, μάλλον σωστότερα μη-εκλογών, στα ευαγή ιδρύματα μετά από το 1923, δηλαδή την σύναψη της Συνθήκης της Λωζάννης που αποτελεί ουσιαστικά την ιδρυτική πράξη της σύγχρονης Τουρκίας.

Η Συνθήκη της Λωζάννης ορίζει τα εξής όσον αφορά τα ευαγή ιδρύματα:

Άρθρον 40.

Οι τούρκοι υπήκοοι, οι ανήκοντες εις μη μουσουλμανικάς μειονότητας, θα απολαύωσι "νομικώς" και πραγματικώς της αυτής προστασίας και των αυτών εγγυήσεων ων απολαύουσι και οι λοιποί τούρκοι υπήκοοι, θα έχωσιν ιδίως ίσον δικαίωμα να συνιστώσι, διευθύνωσι και εποπτεύωσιν, ιδίαις δαπάναις, παντός είδους, φιλανθρωπικά, θρησκευτικά ή κοινωφελή ιδρύματα, σχολεία και λοιπά εκπαιδευτήρια μετά του δικαίωματος να ποιώνται ελευθέρως εν αυτοίς χρήσιν της γλώσσης των και να τελώσιν ελευθέρως τα της θρησκείας των.

Άρθρον 42.

.....
Η Τουρκική Κυβέρνησις υποχρεούται να παρέχη πάσαν προστασίαν εις τας εκκλησίας, συναγωγάς, νεκροταφεία και λοιπά θρησκευτικά καθιδρύματα των ειρημένων μειονοτήτων. Εις τα ευαγή καθιδρύματα ως και τα θρησκευτικά και φιλανθρωπικά καταστήματα των αυτών μειονοτήτων, των ήδη ευρισκομένων εν Τουρκία, θα παρέχεται πάσα ευκολία και άδεια, η δε Τουρκική Κυβέρνησις, προκειμένου περί ιδρύσεως νέων θρησκευτικών και φιλανθρωπικών καθιδρυμάτων, ουδεμίαν θέλει αρνηθή εκ των αναγκαιών ευκολιών, αίτινες έχουσιν εξασφαλισθή εις τα λοιπά ιδιωτικά καθιδρύματα ομοίας φύσεως.

Με αφορμή την υιοθέτηση του μεταφρασμένου Ελβετικού Αστικού Κώδικα από το Κεμαλικό καθεστώς τον Φεβρουάριο 1926, τα 52.000 Μουσουλμανικά Ευαγή Ιδρύματα τέθηκαν υπό την διοίκηση της Γενικής Διεύθυνσης Βακουφίων και η εποπτεία των μη-Μουσουλμανικών (όσα έμειναν στον νομό της Κωνσταντινούπολης μετά από τα τραγικά γεγονότα 1913-1922). Ταυτόχρονα καταργήθηκε με ανοικτή παραβίαση του άρθρου 42 της Σ. Λωζάννης το εθνικό συμβούλιο της Ελληνορθόδοξης Κοινότητας που αντιστάθηκε, ενώ οι ταγοί της Αρμενικής και Εβραϊκής Κοινότητας παραιτήθηκαν οικειοθελώς από τα δικαιώματά τους. Με τον τρόπο αυτό καταργήθηκε ο αιρετός συντονιστικός φορέας της Ρωμαϊκής Κοινότητας της Πόλης που είχε λειτουργήσει μετά από την Σ. Λωζάννης μόνο με τα λαϊκά μέλη.

Αν και εκδόθηκε ο Νόμος 2762 το 1935 για την αιρετή διοίκηση των Μειονοτικών Ευαγών ιδρυμάτων, αμέσως μετά ανεστάλη η εφαρμογή του με την επιβολή του μηχανισμού «ενός εφόρου—tek müteveli) που διοριζόταν από την Κυβέρνηση. Στο μεγαλύτερο Ρωμαϊκό Ίδρυμα στο Βαλουκλή διορίστηκε ο Ισταμάτ Ζιχνί συνεργάτης του περιβόητου «Παπά Ευθύμ».

Για πρώτη φορά εκλογές έγιναν την περίοδο 1946-48 υπό τον κρατικό έλεγχο. Στο διάστημα 1950-60 την περίοδο της πρωθυπουργίας Μεντερές έγιναν εκλογές στα μη-Μουσουλμανικά ιδρύματα και ειδικότερα στα περίπου 70 Ρωμαϊκά βακούφια, σχετικά υπό ομαλές συνθήκες. Μετά από το πραξικόπημα της 27/5/1960 και την ίδρυση το 1962 στη πρωθυπουργία της «Ειδικής Επιτροπής επί Μειονοτήτων—Azinliklar Taali Komisyonu», καταργήθηκαν οι κεντρικές Εφορίες των Μειζόνων Ιδρυμάτων που ήταν δευτεροβάθμια όργανα συντονισμού των Ρωμαϊκών Μειζόνων Ιδρυμάτων. Πάγια πολιτική της Τουρκίας, μέχρι και σήμερα, είναι να αναγνωριστούν μόνο και μόνο ως ειδικά νομικά πρόσωπα απομονωμένα τα 70 ευαγή ιδρύματα της Ρωμαϊκής Κοινότητας.

Την δεκαετία 1960-70 εκλογές έγιναν το 1965 και 1969 με αρκετές κρατικές παρεμβάσεις. Στη συνέχεια για 22 χρόνια δεν έγιναν εκλογές και το 1991 οι εκλογές διεξάχθηκαν με τον ασφυκτικό έλεγχο της Άγκυρας και πρωτίστως στο Ίδρυμα Βαλουκλή που επιβλήθηκε από τις υπηρεσίες της Τουρκίας ένας υποψήφιος, που παρέμεινε εφόρου ζωής μέχρι το 2015 απολυταρχικός διοικητής. Μετά από την απόκτηση υποψηφίας χώρας προς ένταξη της Τουρκίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση και ανάληψη της εξουσίας από το κόμμα AKP, έγιναν εκλογές το 2006-7 και 2010-11 με εξαίρεση πάλι το Ίδρυμα Βαλουκλή, όπου το ίδιο το Κράτος δεν σεβάστηκε τους δικούς του νόμους και τα τελευταία 31 χρόνια υπάρχει μια δοτή διοίκηση σε αυτό το μείζων Ίδρυμα της Ρωμιότητας.

Αρχική Ανάλυση του Νέου Κανονισμού Εκλογών στα Βακούφια της Ελληνορθόδοξης Κοινότητας και των Συνεπειών του

Ο νέος Κανονισμός δημοσιεύτηκε την 18/6/2022 και αναμενόταν από το 2013.

Η πρώτη ανάλυση του κειμένου δείχνει την ύπαρξη σοβαρών προβλημάτων που θα προκύψουν από την εφαρμογή του **Κανονισμού ιδιαίτερα για την Ελληνορθόδοξη Μειονότητα**.

Τα προβλήματα αυτά είναι:

- 1) Στο άρθρο 5, εδαφ. 2 ορίζεται ότι ζητήματα που δεν προβλέπονται στον κανονισμό αυτό ρυθμίζονται με τα προβλεπόμενα σε νόμους που αφορούν σωματεία. Πρόκειται για πολύ επικίνδυνη «ασάφεια» όπως θα αναλυθεί παρακάτω. Η αναφορά κατά γενικό τρόπο ενός άσχετου για τα Βακούφια νόμου (sivil toplum kuruluslari) χωρίς να αναφέρεται συγκεκριμένα για ποιες περιπτώσεις, εκτιμάμε ότι είναι αντισυνταγματική και πρέπει να αναδειχθεί από τους νομικούς μας.
- 2) Οι εκλογές θα γίνουν για κάθε Βακούφι λαμβάνοντας υπόψη τις τρεις εκλογικές περιοχές του Νομού της Κωνσταντινούπολης (άρθρο 6) που φαίνονται στο παρακάτω χάρτη:

Προκύπτει ότι σε ένα βακούφι που ανήκει σε μια από τρεις περιοχές θα ψηφίσουν οι κατοικούντες στην εκλογική περιοχή αυτή και το χειρότερο υποψήφιοι μπορούν να είναι μόνο αυτοί που κατοικούν στην ίδια περιοχή. Ο μικρός πληθυσμός της Ομογένειας καθιστά

ΠΟΛΥ ΔΥΣΚΟΛΗ την εξασφάλιση εύρεσης υποψηφίων για κάθε βακούφι καθόσον:

Ο αριθμός των Ελληνορθόδοξων βακουφίων είναι 70. Για κάθε ίδρυμα χρειάζονται τουλάχιστο 7 (τακτικά) + 4 (αναπληρωματικά) μέλη. Δηλαδή ο αριθμός των μελών των Δ.Σ. συνολικά είναι $70 \times 11 = 770$. Επειδή δε ορίζεται ότι κάθε ομογενής μπορεί να συμμετάσχει σε πολύ 3 Δ.Σ. θα πρέπει να βρεθούν 257 άτομα που είναι κατά πάσα πιθανότητα πράγμα αδύνατο να επιτευχθεί.

Αν σκεφθεί κανείς τον γεωγραφικό διαμοιρασμό (3) ιδιαίτερα για την Ασιατική πλευρά μαζί με τα Πριγκηπόνησα τα πράγματα είναι πολύ δυσκολότερα. Σε περίπτωση που δεν θα υπάρξουν αρκετοί υποψήφιοι λαμβάνοντας υπόψη την ανωτέρω παραγ. 1 είναι ενδεχόμενος ο κίνδυνος η Γενική Διεύθυνση Βακουφίων να ορίζει εκτός της Ομογένειας διαχειριστές ή ακόμα να κηρύσσει ως ΜΑΖΜΠΟΥΤ τα ιδρύματα όπως είχε αρχίσει να γίνεται στις δεκαετίες 1980 (π.χ. Αγ. Γεώργιος Εντιρνέκαπι - πύλης Αδριανουπόλως).

Πρέπει να ληφθεί υπόψη ότι η Ελληνορθόδοξη (υπό την εθνοθρησκευτική έννοια για να είμαστε ακριβείς με το πνεύμα της Συμφωνίας της 30ης Ιανουαρίου 1923) μειονότητα παρέμεινε στην Κωνσταντινούπολη σύμφωνα με μοναδικό όρο την εγκατάσταση εντός των νομαρχιακών ορίων της πριν από τις 30 Οκτωβρίου 1918. Για την εφαρμογή των όρων προσασίας της Συνθήκης της Λωζάννης, δεν ετέθη όρος κανενός είδους διαχωρισμού εντός των γεωγραφικών ορίων της Κωνσταντινούπολης.

3) Η όλη διαδικασία οργάνωσης και πραγματοποίησης των εκλογών (άρθρα 8-12) υπόκειται σε ασφυκτικό έλεγχο και παρεμβάσεις της Γενικής Διεύθυνσης Βακουφίων. Κάθε ψηφοφόρος ελέγχεται σε λεπτομέρεια. Αποκλείεται να ψηφίσουν οι εκπατρισθέντες Κωνσταντινουπολίτες ενάντια στην θέληση τους, αν και έχουν ιθαγένεια της Τουρκίας. Σε περίπτωση τα στοιχεία που υποβάλει το Βακούφι θεωρηθούν ως ελλιπή οι παρεμβάσεις των Διευθύνσεων των Βακουφίων είναι πολύ αυστηρές όπως π.χ. να διορίζονται μέλη των εφορευτικών επιτροπών εκλογών εκτός της Ομογένειας.

Ορίζεται ότι μπορούν 2 μέλη των εφορευτικών επιτροπών (από τα 5) να είναι από την απερχόμενη διοίκηση που θα μπορούσε να δημιουργήσει εξαρτήσεις μεταξύ της παλιάς και της μελλοντικής διοίκησης.

4) Με το άρθρο 15 επιτείνεται η κατάσταση ανωμαλίας στο Ίδρυμα Βαλουκλή που ισχύει από το 1991 που δεν έγιναν εκλογές από τότε με την κραυγαλέα κάλυψη των αρχών της Τουρκίας. Αναφέρεται ότι για να γίνουν εκλογές στα Νοσοκομειακά ιδρύματα, πρέπει να εκδοθεί πρόσθετος κανονισμός από το Υπουργείο Υγείας στο μέλλον, με την υπόσχεση ότι θα γίνουν οι εκλογές μέχρι την 31/12/2023.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΤΩΝ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

28-06-2022

ΤΕΛΕΤΕΣ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΥ ΚΑΙ ΤΙΜΗΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ 78 ΕΘΕΛΟΝΤΕΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΤΕΣ ΠΟΥ ΕΧΑΣΑΝ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΟΥΣ ΤΗΝ 4Η ΙΟΥΛΙΟΥ 1941

ΑΠΟ ΤΗΝ ΒΥΘΙΣΗ ΤΟΥ ΠΛΟΙΟΥ-ΚΑΪΚΙΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑ ΟΤΑΝ ΕΠΕΣΤΡΕΦΑΝ

ΣΤΗΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΗ ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΤΩΠΟ

81η ΕΠΕΤΕΙΟΣ

Η Οικουμενική Ομοσπονδία Κωνσταντινουπολιτών με τα μέλη σωματεία της, οργανώνει τελετές Μνημόσυνου και Τιμής στην 81η επέτειο του τραγικού συμβάντος της απώλειας της ζωής των 78 εθελοντών στρατιωτών Ελλήνων της Κωνσταντινούπολης όταν το καΐκι «Ευαγγελίστρια» που τους μετέφερε στην Πόλη δέχθηκε επίθεση από Βρετανικό Υποβρύχιο την 4η Ιουλίου 1941. Οι αναιρεθέντες είχαν πολεμήσει εθελοντικά κατά του Φασισμού-Ναζισμού για την υπεράσπιση της ελευθερίας της Ελλάδος το 1940-41. Το καΐκι που τους μετέφερε ήταν άοπλο.

Οι τελετές θα γίνουν την Κυριακή 10 Ιουλίου 2022 με Θρησκευτικό Μνημόσυνο στον Ιερό Ναό Αγίου Αποστόλου Ανδρέα—Λαυρίου μετά από την θεία λειτουργία και στη συνέχεια θα γίνει προσκλητήριο των πεσόντων με ρίψη στεφάνων στην παραλία του Λαυρίου που βλέπει το σημείο της βύθισης του ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑ.

Πληροφορίες: nnap@otenet.gr

Το Πρόγραμμα Κοινωνικής Αλληλεγγύης της Οι.Ομ.Κω.

«Μηνάς Τσιτσάκος»

Ξεκίνησε το 2013 και συνεχίζεται—σε συνεργασία με τα μέλη σωματεία της Οι.Ομ.Κω.—με όλες τις δράσεις του, αφού οι ανάγκες αλληλεγγύης προς τον συνάνθρωπο αυξάνονται. Οι αλληπάλληλες κρίσεις της τελευταίας δεκαετίας έχουν συσσωρεύσει πολλά προβλήματα και η κρατική μέριμνα είναι πολύ περιορισμένη.

Η αλληλεγγύη προς τους αδυνάμους ήταν πάντοτε κυρίαρχο συστατικό της Ρωμιοσύνης.

Συνοπτικά οι δράσεις του Προγράμματος είναι:

Εξασφάλιση στέγης σε 75 άστεγους

- Διανομές 140 διατακτικών κάθε μήνα για αγορά τροφίμων από σουπερμάρκετ.
- Εξασφάλιση φαρμάκων και υγειονομικού υλικού σε 30 οικογένειες.
 - Εξασφάλιση της πρόσβασης σε ιατρικές υπηρεσίες.
 - Εξασφάλιση αίματος σε έχοντες ανάγκη.
 - Επανασύνδεση ηλεκτροδότησης σε κατοικίες
- Αντιμετώπιση γραφειοκρατικών δυσκολιών που στερεί βασικά δικαιώματα του ανθρώπου σε πρόσφυγες Έλληνες όπως οι δυσκολίες έκδοσης αδειών παραμονής, πολιτογράφησης και ΑΜΚΑ
- Πραγματοποίηση εξοδίων ακολουθιών για ανασφάλιστους και μη έχοντες συγγενείς.

**ΜΟΝΟ ΤΟΝ ΙΟΥΝΙΟ ΕΧΟΥΜΕ 5 ΝΕΕΣ ΑΙΤΗΣΕΙΣ ΕΧΟΝΤΩΝ
ΑΝΑΓΚΗ ΣΥΜΠΟΛΙΤΩΝ ΜΑΣ**

ΓΙΑ ΝΑ ΕΝΗΜΕΡΩΘΕΙΤΕ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΗΣΤΕ ΜΑΖΙ ΜΑΣ ΣΤΟ

nnap@otenet.gr

Η ΟΙ.ΟΜ.ΚΩ. ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΤΑΚΤΙΚΑ ΕΣΟΔΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΒΑΣΙΖΕΤΑΙ ΣΕ ΚΑΤΑ ΠΕΡΙΟΔΟΥΣ ΔΩΡΕΕΣ ΙΔΡΥΜΑΤΩΝ και ΙΔΙΩΤΩΝ.

**Η ΣΥΝΕΧΙΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΚΑΘΙΣΤΑΤΑΙ ΑΝΑΓΚΑΙΑ ΛΟΓΩ
ΤΗΣ ΑΥΞΗΣΗΣ ΤΩΝ ΕΧΟΝΤΩΝ ΑΝΑΓΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ και
ΑΜΕΣΗΣ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ**

**ΥΠΟΒΟΛΗ ΣΤΟΝ ΥΠΑΤΟ ΕΠΤΡΟΠΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ Ο.Η.Ε. ΓΙΑ ΤΗΝ 50+1
ΕΤΗ ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΗ ΤΗΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΤΗΣ ΧΑΛΚΗΣ
21-6-2022**

Submission of information to the Special Procedures
ECUMENICAL FEDERATION OF CONSTANTINOPOLITANS*

The 50+1 years Prohibition of Education at the Heybeliada (Chalki) Theological School in Türkiye.

A very long-standing violation of Religious Freedom and Human Rights.

The Heybeliada Theological School (HTS) was established in the Ottoman Era (1843) following Sultan Abdulmecit's Decree, by the Ecumenical Patriarchate of Constantinople with the aim to provide theological education to the Christian Orthodox community within the Ottoman empire. It was open to students from within or outside the Ottoman Empire. In the following decades the HTS proved to be an internationally acknowledged high-level educational center, providing education with an ecumenical, spiritual, and philosophical approach. Graduates of the HTS would typically take senior and important positions within the Christian Orthodox hierarchy in many countries as well as become high level academics and scholars in various universities across the globe. The School continued to function during the Republican era of Türkiye under the status of a minority Welfare Foundation defined by the International Lausanne Treaty (24-07-1923).

During its 128 years of functioning, HTS was supervised by the Ecumenical Patriarchate since its principal aim was to educate high-level clergyman to fulfill the religious mission of Patriarchate to 300 million faithful all over the world. Moreover, during these years, the School was also functioning under the laws of the Ministry of Educational of Republic of Türkiye.

In 1971, a decision of the Government of Türkiye closed the HTS by prohibiting the education and enrollment of students, using as an excuse an irrelevant decision of the Constitutional Court of Türkiye relating to the functioning of private universities concerning the period 1966-1969. Despite numerous appeals by the Ecumenical Patriarchate effective 1971, there has been no response till present. There have also been numerous religious and civil leaders appealing on behalf of the re-opening of the HTS during the past decades.

The historical fact, corroborated by official documents of the Republic of Türkiye, is that the political intention to shut down the HTS goes back as far as 1935, when the two educational institutions belonging to the Greek Orthodox Minority on the same island of Heybeliada, were scheduled to be expropriated following a Presidential Decree. Despite the fact that after 1983 the laws of Türkiye established the possibility of functioning Foundation Universities and many religious schools are currently providing Suni-Muslim education in Türkiye, the HTS still remains closed.

The continuing prohibition of education of HTS is against the Constitution and Laws of the Republic of Türkiye and moreover a violation of the Lausanne Treaty signed by Türkiye. Depriving the orthodox clergy in Türkiye from the new generation of priests who will succeed to the existing one, the prohibition is restricting the free exercise of the Orthodox religion in Türkiye and seriously affecting the Ecumenical Patriarchate's efforts to fulfill its global mission for over 300.000.000 Orthodox Christians worldwide, as well as its efforts interreligious dialogue aiming to mutual understanding between religions and civilizations.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ: ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΟΙΚΟΛΟΓΙΑΣ

Ὁμιλία τῆς Α. Θ. Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. κ. Βαρθολομαίου κατά τήν ἀνακήρυξίν Του εἰς «Ἐπίτιμον Καθηγητήν» τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀνοικτοῦ Πανεπιστημίου μέ θέμα «Δεκάλογος κοινωνικῆς οἰκολογίας» (Ζάππειον Μέγαρον, 17 Ἰουνίου 2022).

Ἐξοχωτάτη κυρία Πρόεδρε τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας, Μακαριώτατε, Ἐξοχωτάτη Ὑπουργέ Παιδείας καί Θρησκευμάτων, Ἐκπρόσωπε τοῦ Ἐξοχωτάτου Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως,, Τιμιώτατοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοί Ἀρχιερεῖς,

Ἐξοχώτατοι, Ἐλλογιμώτατε κύριε Πρόεδρε τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀνοικτοῦ Πανεπιστημίου, Ἐλλογιμώτατε κύριε Κοσμητορ, Ἐλλογιμώτατοι Καθηγηταί, Ἐντιμώτατοι ἐκπρόσωποι τῶν Ἀρχῶν, Ἐντιμολογιώτατοι Ἄρχοντες Ὁφφικιάλιοι,

Ἀξιότιμοι καί ἀγαπητοί φίλοι, Κυρίαί καί κύριοι,

Προσφιλέστατα τέκνα ἐν Κυρίῳ φοιτηταί καί φοιτήτριαι,

Ἀγαλλόμενοι καί εὐγνωμονοῦντες, τετιμημένοι διά τῆς πρόφρονος παρουσίας πάντων ὑμῶν, ἀποδεχόμεθα τήν προσγινομένην πρός τήν ἡμῶν Μετριότητα τιμὴν τῆς ἀνακηρύξεως εἰς «Ἐπίτιμον Καθηγητήν» τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀνοικτοῦ Πανεπιστημίου, δηλοῦντες ἐν ταυτῷ ὅτι αὕτη – ἡ τιμή – διαβαίνει ἐπὶ τόν πάνσεπτον Οἰκουμενικόν Θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τόν ὁποῖον διακονοῦμεν, εὐδοκία καί χάριτι τοῦ φιλανθρώπου Δοτῆρος παντός ἀγαθοῦ, ἐπὶ τριάκοντα καί πλέον ἔτη. Ὅσα θά εἴπωμεν ἐκφράζουν τό πνεῦμα τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, τήν στοργήν αὐτῆς πρός τόν ἄνθρωπον, καί τήν ἀνύστακτον μέριμνάν της διά τήν ἀπειλούμενην καί στενάζουσαν σήμερον δημιουργίαν.

Τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον εἶναι εὐρέως γνωστόν διά τάς οἰκολογικάς αὐτοῦ πρωτοβουλίας, τήν ἐπίσημον ἔναρξιν τῶν ὁποίων σηματοδοτεῖ ἡ Πατριαρχική καί Συνοδική Ἐγκύκλιος τῆς Ἰνδίκτου τοῦ ἔτους 1989, διά τῆς ὁποίας ἡ 1η Σεπτεμβρίου καθιερώθη ὡς «Ἡμέρα προστασίας τοῦ περιβάλλοντος». Ἐπὶ τῆς ἡμετέρας Πατριαρχίας, ἠκολούθησαν ποικίλαι δράσεις, διεθνεῖς συναντήσεις καί συνέδρια, θεολογικά καί περιβαλλοντικά σεμινάρια, διαλέξεις, ἐννέα οἰκολογικά διεπιστημονικά καί διαθρησκευτικά συμπόσια ἐν πλῶ, μέ τήν συμμετοχὴν πολιτικῶν καί θρησκευτικῶν ἡγετῶν, θεολόγων, ἐκπροσώπων τῆς τοπικῆς αὐτοδιοικήσεως καί τῶν μέσων γενικῆς ἐνημερώσεως, περιβαλλοντολόγων καί ἄλλων ἐπιστημόνων, καί πολλοί ἄλλαι συναφεῖς δραστηριότητες. Αἱ οἰκολογικά αὐταί πρωτοβουλίαί τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου συνεχίζονται καί σήμερον. Κατά τό πρῶτον δεκαήμερον τοῦ τρέχοντος μηνός ἐπραγματοποιήθησαν εἰς τήν Κωνσταντινούπολιν δύο διεθνῆ οἰκολογικά συνέδρια μέ θέμα, τό πρῶτον «Eco εὔζην : Περιβάλλον, Ζῶα, Ἡθική» καί τό δεύτερον «Sustaining the Future of the Planet Together». .

Η Μεγάλη Ἐκκλησία ἀφουγκράζεται τήν κραυγήν ἀγωνίας τῆς γῆς, τῶν ἐμβίων ὄντων καί τοῦ κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ πλασθέντος ἀνθρώπου, θυμάτων τῆς ἀλογίστου γεωκτονίας τῆς ἐποχῆς μας.

Ἔλα αὐτά ἐνέπνευσαν κοινοβούλια, πανεπιστήμια, ἐπιστημονικά κέντρα, κοινωνικούς φορεῖς, ὀργανώσεις καί τήν νεολαίαν. Ἀπετέλεσαν ἐπίσης ἕνασμα διά τήν Ὁρθόδοξον θεολογίαν, νά προβάλλη μετ' ἐμφάσεως τό οἰκοφιλικόν περιεχόμενον τῆς χριστιανικῆς κοσμολογίας καί ἀνθρωπολογίας. Αἱ προσπάθειαι ἡμῶν δέν προήγαγον μόνον τόν διορθόδοξον διάλογον διά τό περιβάλλον, ἀλλά καί τήν σχετικήν διαχριστιανικήν, τήν διαθρησκευακήν καί τήν διεπιστημονικήν συζήτησιν. Δέν ἀπηυθύνθημεν μόνον εἰς τούς ὀρθοδόξους πιστούς, οὔτε μόνον εἰς τούς χριστιανούς ἢ τούς πιστούς ἄλλων θρησκειῶν, ἀλλά εἰς κάθε ἀνθρωπον καλῆς θελήσεως, ἐκφράζοντες τήν ἐμπιστοσύνην ἡμῶν πρός τήν ὑπευθυνότητα τοῦ κάθε ἀνθρώπου καί ἐλπίζοντες εἰς τήν συμβολήν ὄλων.

Πέραν κάθε ἀμφιβολίας, τό φυσικόν περιβάλλον ἀπειλεῖται σήμερον ὅσον ποτέ ἄλλοτε κατά τό παρελθόν. Ὡς ἔχει γραφῆ, ἐκτυλίσσεται εἰς τήν ἐποχήν μας ἕνας «τρίτος παγκόσμιος πόλεμος» ἐναντίον τῆς φύσεως. Ἡ οἰκολογική κρίσις δέν γνωρίζει σύνορα, ἀποτελεῖ παγκόσμιον πρόβλημα, τό ὁποῖον ὄχι μόνον ἐπηρεάζει τόν σύγχρονον ἀνθρωπον καί τά λοιπά ἔμβια ὄντα, ἀλλά ἀπειλεῖ καί τό μέλλον τῆς ζωῆς εἰς τόν πλανήτην μας.

Ἐξ ἀρχῆς, ἡ ἡμετέρα Μετριότης προσήγγιζε τήν οἰκολογικήν κρίσιν ὡς κοινωνικόν πρόβλημα καί ἀνεδείκνυε τήν συνάφειαν περιβαλλοντικῶν καί κοινωνικῶν ζητημάτων. Εἶναι ἀδιανόητον νά ἐνδιαφερώμεθα διά τόν ἀνθρωπον καί νά καταστρέφωμεν τόν οἶκον του, καί ἀντιστρόφως. Προστασία τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος καί ἔμπρακτος σεβασμός τοῦ συνανθρώπου εἶναι δύο ὄψεις τοῦ ἰδίου νομίσματος, στάσεις ἀλληλένδετοι καί ἀδιαίρετοι. Τήν ἀλήθειαν ταύτην ἐτονίσαμεν εἰς τό Κοινόν Μήνυμα κατά τήν «Παγκόσμιον Ἡμέραν Προσευχῶν διά τήν προστασίαν τῆς Δημιουργίας», μετὰ τοῦ Πάπα Ρώμης Φραγκίσκου (1-9-2017). Εἰς τό κείμενον αὐτό σημειώνονται τά ἑξῆς: «Τό ἀνθρώπινον καί τό φυσικόν περιβάλλον ὑποβαθμίζονται ἐκ παραλλήλου. Ἐν τῇ πράξει, ἡ ἐπιδείνωσις τῆς καταστάσεως τοῦ πλανήτου, ἐπηρεάζει τούς πλέον εὐαλότους κατοίκους αὐτοῦ. Τά ἀποτελέσματα τῆς κλιματικῆς ἀλλαγῆς ἐγγίζουν πρῶτον καί πρωτίστως αὐτούς, οἱ ὁποῖοι ζοῦν ἐν πτωχείᾳ, ἀπανταχοῦ τῆς γῆς». Εἶναι αὐτονόητον, ὅτι ὁ λόγος περί προόδου εἶναι κίβδηλος, ὅταν καταστρέφεται ὁ οἶκος τοῦ ἀνθρώπου καί φαλκιδεύεται τό ἀνθρώπινον πρόσωπον. Δι' ἡμᾶς, ἡ ἀδιαφορία διά τόν πάσχοντα συνάνθρωπον καί διά τήν καταστροφήν τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος εἶναι ἀδιαφορία διά τόν Θεόν καί διά τάς ἐντολάς του. Ὅπου ὑπάρχει ἀγάπη καί ἀλληλεγγύη, ὅταν ἀγωνιζώμεθα διά τήν ἀκεραιότητα τῆς δημιουργίας, δοξάζεται ὁ Θεός.

Ἐκφρασιν τῆς πεποιθήσεώς μας ὅτι ἡ πορεία πρὸς τὸ οἰκολογικὸν καὶ τὸ κοινωνικὸν μέλλον τῆς ἀνθρωπότητος δύναται νὰ εἶναι μόνον οἰκολογική καὶ κοινωνική, ἀποτελεῖ ἡ ἀνακήρυξις τοῦ ἔτους 2013 ὡς ἔτους «πανανθρωπίνης ἀλληλεγγύης». Στόχος μας ἦτο νὰ εὐαισθητοποιήσωμεν τοὺς πιστοὺς ἐπὶ τοῦ προβλήματος τῆς οἰκονομικῆς κρίσεως, τῆς ἐκτεταμένης πτωχείας καὶ τῶν μεγάλων ἀνισοτήτων, καὶ νὰ τονίσωμεν τὴν ἐπείγουσαν ἀνάγκην πρωτοβουλιῶν διὰ τὴν ἀνακούφισιν τῶν πεινῶντων καὶ δυστυχούντων. Τὸ αὐτὸ πνεῦμα ἐκφράζει καὶ ἡ ἀνακήρυξις τοῦ ἔτους 2017 εἰς «ἔτος προστασίας τῆς ἱερότητος τῆς παιδικῆς ἡλικίας», ἐνώπιον τῆς προσφυγικῆς κρίσεως καὶ τῶν χιλιάδων ἀπροστατεῦτων παιδίων, τῶν ποικίλων ἐκμεταλλεύσεων αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ τῆς μετατροπῆς τῶν παιδίων εἰς τὰς πλουσιωτέρας χώρας, ὅπως ἔχει προσφυῶς γραφῆ, εἰς «ἀγοράς» καὶ εἰς πρωῖμους καταναλωτάς. Τὸ κεντρικὸν μήνυμα εἰς τὰς Πατριαρχικὰς αὐτάς Ἀποδείξεις» – ὅπως ὀνομάζονται τὰ Πατριαρχικά Μηνύματα – εἶναι ὅτι ἡ ρίζα τῶν οἰκολογικῶν καὶ κοινωνικῶν προβλημάτων καὶ τῶν ποικιλιωμένων κρίσεων εἶναι κοινὴ καὶ εἶναι πάντοτε μία «κρίσις τῆς ἐλευθερίας», μία πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ κρίσις καὶ ἀνατροπὴ. Ἡ διπλῆ ἀλληλεγγύη μὲ τὴν κτίσιν καὶ τὸν ἄνθρωπον εἶναι τὸ νέον ἦθος, τὸ ὁποῖον ἀνθίσταται εἰς τὰς «συγχρόνους ἀμαρτίας» μας. Οὐδέν ὄραμα διὰ τὸ μέλλον ἔχει ἀξίαν, ἐάν δέν περιλαμβάνῃ τὴν προσδοκίαν ἐνὸς κόσμου μὲ κοινωνικὴν δικαιοσύνην καὶ ἀκέραιον φυσικὸν περιβάλλον.

Ἐν τῷ πνεύματι τούτῳ, ἐπιθυμοῦμεν νὰ διατυπώσωμεν τὸν ἐξῆς «Δεκάλογον κοινωνικῆς Οἰκολογίας»:

α') Ἡ οἰκολογικὴ κρίσις ἀπεκάλυψεν ὅτι ὁ κόσμος μας ἀποτελεῖ ἐνότητα, ὅτι τὰ προβλήματα μας εἶναι κοινά, ὅτι οὐδεμία πρωτοβουλία, οὐδεὶς λαός, οὐδέν κράτος ἢ ἄλλος θεσμός, οὔτε ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ τεχνολογία, οὔτε αἱ θρησκείαι, εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἀντιμετωπίσουν τὰς προκλήσεις χωρὶς σύμπραξιν. Διὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἀπαιτεῖται πολὺπλευρὸς κινητοποίησης, κοινὴ προσπάθεια, σύγκλισις καὶ συμπόρευσις. Δυστυ-χῶς, μέχρι καὶ σήμερον διαδίδεται ἡ ἄποψις, ὅτι ἡ φύσις ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ἀνανεώνεται, παρά τὴν συνεχιζομένην καὶ ἐπιτεινομένην ἀνθρωπο-γενῆ ἐπιβάρυνσίν της. Ὅμως, ἡ ἀναβολὴ λήψεως δραστηκῶν μέτρων κατὰ τῆς ἀλογίστου ἐκμεταλλεύσεως τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος αὐξάνει τοὺς κινδύνους. Ὄντως, ἡ οἰκολογία δέν εἶναι πολυτέλεια. Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι, ὅπως ὅλαι αἱ μεγάλαι σύγχρονοι προκλήσεις, οὕτω καὶ τὸ οἰκολογικὸν πρόβλημα, εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀντιμετωπισθῇ ἄνευ τῆς συμβολῆς τῶν θρησκευτῶν. Θεωροῦμεν τὴν προώθησιν τῆς προστασίας τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος κεντρικὸν θέμα τοῦ διαλόγου τῶν θρησκευτῶν καὶ τῆς διαθρησκευτικῆς συνεργασίας.

β') Ἡ πρωτοφανὴς ἔκτασις τοῦ οἰκολογικοῦ προβλήματος εἰς τὴν ἐποχὴν μας εἶναι διάστασις τῆς κυριαρχίας τοῦ πολιτισμοῦ τοῦ Ἑχέιν. Ὁρθῶς ἔχει λεχθῆ, ὅτι «ὅταν τὸ Ἑχέιν καθορίζει τὸν τρόπον ὑπάρξεώς μου, τότε ἡ σχέσις μου μὲ τὸν ὑπόλοιπον κόσμον εἶναι κτητικὴ». Αὐτὸ σημαίνει ὅτι, ἐάν εἰς τὴν σχέσιν μας μὲ τὸ περιβάλλον κυριαρχῇ τὸ

Ἔχειν, τότε ἀναπόφευκτα αὐτή ἡ κτητική νοοτροπία δεσπόζει καί εἰς τὰς διανθρωπίνους σχέσεις. Ἔχομεν ἀνάγκην ἑνός πολιτισμοῦ τοῦ εἶναι, τεθεμελιωμένου εἰς τὴν πεποιθήσιν ὅτι τὸ ζῆν καὶ τὸ εὖ ζῆν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς ἀνθρωπότητος συναρτῶνται μέ τὴν ὀρθὴν σχέσιν πρὸς τὸ φυσικὸν περιβάλλον, τὸ ὁποῖον ὀφείλομεν νὰ κληροδοτήσωμεν ἀκέραιον καὶ βιώσιμον εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεάς. Πρέπει ὀριστικῶς νὰ ὑπερβῶμεν τὸ «καθελῶ μου τὰς ἀποθήκας καὶ μείζονας οἰκοδομήσω» καὶ τὸ «ἀναπαύου, φάγε, πίε, εὐφραίνου» (Λουκ. ιβ', 18-19) τοῦ «ἄφρονος πλουσίου» τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ νὰ πορευθῶμεν πρὸς ἕνα «πολιτισμὸν ἀλληλεγγύης» μέ τὸν συνάνθρωπον καὶ τὴν κτίσιν.

γ') Ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ τεχνολογία προσέφερον καὶ προσφέρουν πάμπολλα καὶ πολύτιμα εἰς τὸν ἄνθρωπον. Συνέβαλον εἰς τὴν ὑπέρβασιν τῶν λεγομένων «μοιραίων» καταστάσεων, εἰς τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν ἀσθενειῶν, εἰς τὴν ἄνοδον τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου καὶ τῆς ποιότητος ζωῆς καὶ εἰς τὴν προαγωγὴν τῆς ἐπικοινωνίας. Οὐδεὶς νουνεχῆς δύναται νὰ ἀμφισβητήσῃ τὴν ἀνθρωπιστικὴν διάστασιν τῆς ἐπιστήμης. Βεβαίως, διὰ τὰ εὐεργετήματα αὐτά, ἡ ἀνθρωπότης πληρῶνει βαρὺ τίμημα. Ἡ ἐπιστημονικὴ καὶ τεχνικὴ πρόοδος δίδει λύσεις, δημιουργεῖ ὅμως νέα προβλήματα, τὰ ὁποῖα ἡ ἰδία δυσκολεύεται νὰ ἀντιμετωπίσῃ. Ὁ σύγχρονος «ἀνθρωποθεός», μέ ὄπλον τὰ πανίσχυρα τεχνολογικά μέσα, εἶναι ἰδιαίτερος ἐπικίνδυνος διὰ τὸ φυσικὸν περιβάλλον, ἀκόμη καὶ δι' αὐτὴν ταύτην τὴν ἐπιβίωσίν μας. Διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν ἱστορίαν της, ἡ ἀνθρωπότης δύναται, διὰ τῶν πυρηνικῶν ὀπλῶν, νὰ ἀφανίσῃ τὴν ζωὴν. Δυστυχῶς, ἡ ἐπιστημονικὴ γνῶσις δέν διεισδύει εἰς τὰ βάθη τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς καὶ δέν ἐξασφαλίζει ἀφ' ἑαυτῆς τὴν ὀρθὴν ἐφαρμογὴν της. Ὁ ἄνθρωπος γνωρίζει, ἀλλὰ δρᾷ ὡσάν νὰ μὴ ἐγνώριζεν. Ἐπανα-λαμβάνομεν, ὅτι ἡ κριτικὴ ἀπέναντι εἰς τὴν θεοποίησιν τῆς τεχνολογίας καὶ τὸν ἐπιστημονισμὸν δέν σημαίνει ὑποτίμησιν ἢ ἀγνόησιν τῶν εὐεργετημάτων τῆς ἐπιστημονικῆς καὶ τεχνολογικῆς προόδου. Ὅμως εἶναι βέβαιον ὅτι δέν εἶναι δυνατόν νὰ γίνεταί λόγος περὶ προόδου, ὅταν φαλκιδεύεται τὸ ἀνθρώπινον πρόσωπον καὶ καταστρέφεται ὁ οἶκος του. Τόσον ὁ ἄνθρωπος ὅσον καὶ ἡ φύσις εἶναι πάντοτε περισσότερο ἀπὸ αὐτὸ πού δύναται νὰ συλλάβῃ ἡ ἐπιστήμη.

δ') Τὸ κυρίαρχον πρότυπον οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως ὁξύνει ἐπικινδύνως τὰ περιβαλλοντικά προβλήματα καὶ λειτουργεῖ κατὰ τοῦ ἀληθοῦς συμφέροντος τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἀποκλειστικὸς προσανατολισμὸς τῆς οἰκονομικῆς δραστηριότητος πρὸς τὴν μεγιστοποίησιν τοῦ κέρδους δέν εὐνοεῖ ἐν τέλει οὔτε τὴν οἰκονομικὴν ἀνάπτυξιν, οὔτε τὸ κοινὸν καλόν. Εἶναι ἀπαράδεκτον νὰ καταστρέφωμεν τοὺς ὅρους τῆς ἐπιβιώσεως καὶ τῆς συμβιώσεως ἡμῶν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ βραχυπροθέσμου ὀφέλους, νὰ λαμβάνωνται οἰκονομικαὶ ἀποφάσεις χωρὶς νὰ ὑπολογίζωνται αἱ οἰκολογικαὶ ἐπιπτώσεις των. Ἡ οἰκονομικὴ πρόοδος πρέπει νὰ κρίνεται ἀπὸ τὰς συνεπειὰς αὐτῆς διὰ τὸ περιβάλλον, διὰ νὰ μὴ γίνεταί ἡ οἰκολογία θῦμα τῆς οἰκονομίας. Ἐπειδὴ δέν ὑπάρχει βιώσιμος οἰκονομικὴ ἀνάπτυξις εἰς βάρος τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος, τὸ μέλλον ἀνήκει εἰς μίαν «οἰκολογικὴν

μέ κέντρον τὰς πραγματικὰς ἀνάγκας τοῦ ἀνθρώπου, αἱ ὁποῖαι ὑπηρετοῦνται μόνον μέσα εἰς ἓν ἀκέραιον περιβάλλον.

ε΄) Ἀπορρίπτομεν τό κυνικόν «Δέν ὑπάρχει ἄλλη λύσις», τήν ἀρχήν δηλαδή ὅτι ἡ μή συμμόρφωσις πρός τὰς ἐπιταγὰς καί τήν ἄτεγκτον νομοτέλειαν τῆς οἰκονομίας, ὀδηγεῖ εἰς ἐπέκτασιν τῆς πτωχείας καί εἰς ἀνεξελέγκτους κοινωνικάς ἐξελίξεις καί συγκρούσεις. Δέν εἶναι δυνατόν νά ἀγνοῶνται καί νά δυσφημίζονται αἱ ἐναλλακτικά μορφαί ἀναπτύξεως καί ἡ ἰσχὺς τῆς κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης καί δικαιοσύνης. Μέ τό ἴδιον πνεῦμα, ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας (Κρήτη, 2016) εἶχε δηλώσει τήν ἀντίθεσίν της εἰς τήν «ἰδιονομίαν τῆς οἰκονομίας», τήν αὐτονόμησίν της δηλαδή ἀπό τὰς ζωτικάς ἀνάγκας τοῦ ἀνθρώπου καί τῆς κοινωνίας καί τήν μετατροπήν της εἰς αὐτοσκοπόν, καί εἶχεν ἀντιπροτείνει «μίαν βιώσιμον οἰκονομίαν, τεθεμελιωμένην εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ Εὐαγγελίου». Ἡ Ἐκκλησία, μέ πυξίδα τόν Κυριακόν λόγον «οὐκ ἐπ' ἄρτω μόνω ζήσεται ἄνθρωπος», θεωρεῖ ὅτι εἶναι ἀδύνατον νά ὑπάρξη ἀληθινή πρόοδος διά μόνης τῆς ἀνόδου τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου καί «εἰς βάρος τῶν πνευματικῶν ἀξιῶν».

στ΄) Εἰς τό κέντρον τῆς πολιτικῆς, μετά καί τὰς συγχρόνους, πρωτοφανεῖς εἰς τήν ἱστορίαν, βιαιότητος τοῦ ἀνθρώπου ἀπέναντι εἰς τόν ἄνθρωπον καί κατά τῆς φύσεως, τοῦ κλίματος, τῆς βιοποικιλότητος, τῆς πανίδος καί τῆς χλωρίδος, ἀνήκει ἡ διακονία τῆς ἐλευθερίας, τῆς δικαιοσύνης καί τῆς εἰρήνης, ἀλλά καί ἡ προστασία τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος. Ἀγωνιζόμεθα διά τήν καταλλαγὴν, τήν συμφιλίωσιν καί τήν συνεργασίαν, ἀπορρίπτομεν τό ἰδεολόγημα τῆς «συγκρούσεως τῶν πολιτισμῶν», καί προωθοῦμεν τόν διάλογον ὡς κίνησιν ἀλληλεγγύης καί ὡς προώθησιν τῆς ἀλληλεγγύης μέ τόν συνάνθρωπον καί τήν δημιουργίαν. Δέν σιωπῶμεν ἐνώπιον τῆς βίας καί τῆς ἀδικίας, τῆς μισαλλοδοξίας καί τοῦ ρατσισμοῦ, τῶν ἀντιπερσοναλιστικῶν δυνάμεων, αἱ ὁποῖαι ὑποσκάπτουν τήν κοινωνικὴν συνοχήν. Τελικός στόχος εἶναι ὁ ἐξανθρωπισμός τῆς πολιτικῆς, ὁ σεβασμός τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπείας, ἡ προστασία τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου καί τοῦ «πελωρίου θησαυρο-φυλακίου» τῆς φύσεως.

ζ΄) Ὁ ἀγὼν διά τήν προστασίαν τοῦ περιβάλλοντος καί διά τήν ἐδραίωσιν τοῦ πολιτισμοῦ τῆς ἀλληλεγγύης εἶναι συνέπεια τῆς χριστιανικῆς πίστεως καί κεντρικὴ διάστασις τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ κτίσις δέν εἶναι κτῆσις τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλά δωρεὰ τοῦ ἀγαθοδότου Θεοῦ, τήν ὁποίαν ὁ ἄνθρωπος καλεῖται ὡς καλὸς οἰκονόμος νά συντηρῇ, νά προστατεύῃ καί νά ὁμορφαίνῃ, νά τήν προσφέρῃ ὡς εὐχαριστίαν εἰς τόν Θεόν. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ ζωὴ εἶναι νίκη ἐναντίον ἐκείνων τῶν δυνάμεων, ἐκ τῶν ὁποίων ἀπορρέουν αἱ οἰκοκαταστροφικαὶ τάσεις καί ἡ συρρίκνωσις τῆς ἀλληλεγγύης, δυνάμεων ὅπως ὁ ἐγωκεντρισμός, ἡ ἀδιαφορία διά τόν πλησίον, ἡ πλεονεξία, ἡ ἀντικειμενοποίησις

καί ἡ ἐκμετάλλευσις τῆς κτίσεως κ. ἄ. Ἡ φιλόφιλος καί οἰκοφιλική στάσις τῶν πιστῶν εἶναι προέκτασις ὅσων βιώνουν ὡς μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτῃ, τό ἐνδιαφέρον τῆς Ἐκκλησίας διά τήν προστασίαν τοῦ περιβάλλοντος δέν ἐγεννήθη περιστασιακῶς, ὡς ἀντίδρασις εἰς τήν σύγχρονον οἰκολογικήν κρίσιν. Ἀληθές εἶναι, ὅτι τό οἰκολογικόν πρόβλημα τοῦ παρόντος ἦτο ἡ ἀφορμή καί ὄχι ἡ αἰτία τῆς οἰκολογικῆς δραστηριοποιήσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἦτο εὐκαιρία διά νά ἀναδείξῃ τό οἰκοφιλικόν ἦθος τῆς καί διά νά ἀναπτύξῃ τήν διδασκαλίαν τῆς περί τῆς σχέσεως ἀνθρώπου καί κτίσεως. Ὁ πολιτισμός τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι οἶκοθεν οἰκοφιλικός. Ἡ ζωή τῆς Ἐκκλησίας εἶναι «βιωμένη», «ἐφηρμοσμένη» οἰκολογία.

ἡ') Ἡ κατανόησις καί ἐρμηνεία τοῦ Βιβλικοῦ «Αὐξάνεσθε καί πληθύνεσθε καί πληρώσατε τήν γῆν καί κατακυριεύσατε αὐτῆς» (Γεν. Α', 28), ὡς θεμελιώσεως καί ἀπαρχῆς κυριαρχικῆς καί ἐκμεταλλευτικῆς στάσεως τοῦ ἀνθρώπου ἔναντι τῆς δημιουργίας, ἀποτελεῖ διαστρέβλωσιν καί παρανόησιν τῆς Θείας ἐντολῆς καί ἀντίκειται πλήρως εἰς τό πνεῦμα τῆς Βίβλου. Εἰς τό δεύτερον κεφάλαιον τῆς Γενέσεως (στίχ. 15), τονίζεται ἡ εὐθύνη τοῦ ἀνθρώπου ἀπέναντι εἰς τόν οἶκον του, μέ τήν προτροπήν «ἐργάζεσθαι καί φυλάττειν» αὐτόν. Ἡ ἐξουσιαστική σχέσις τοῦ ἀνθρώπου πρός τήν δημιουργίαν εἶναι ἀπότοκος τῆς ἁμαρτίας, τῆς ἀλλοτριώσεώς του ἀπό τόν Θεόν καί τῶν τραγικῶν συνεπειῶν τῆς. Τῆς βλαπτικῆς διά τό περιβάλλον συμπεριφορᾶς προηγεῖται ἡ κακή ἀλλοίωσις τῆς ἐλευθερίας μας. Ἡ σαπρότης τοῦ δένδρου εἶναι ἡ αἰτία τῆς σαπρᾶς καρποφορίας, κατά τό Βιβλικόν: «οὐ δύναται ... δένδρον σαπρόν καρπούς καλοῦς ποιεῖν» (Ματθ. ιζ', 18).

θ') Ἐπί τῇ βάσει τῶν εὐλογημένων χριστιανικῶν ἡμῶν παραδόσεων καί ἀρχῶν, κατανοοῦμεν τά βαθύτερα αἷτια τῆς οἰκολογικῆς κρίσεως καί τήν σύνδεσιν αὐτῶν μέ τήν ἀνθρωπολογικήν κρίσιν ἢ τήν κακήν χρῆσιν τῆς ἀνθρωπίνης ἐλευθερίας. Ἡ Ἐκκλησία γνωρίζει ὅτι ἡ ρίζα τοῦ οἰκολογικοῦ προβλήματος εἶναι πνευματική. Ἡ ἁμαρτία ἔχει ὄχι μόνον κοινωνικά, ἀλλά καί ἐμφανεστάτας κοσμολογικάς διαστάσεις καί ἐπιπτώσεις. Ἐπειδή ἀκριβῶς τό οἰκολογικόν πρόβλημα εἶναι ζήτημα πνευματικόν καί ἠθικόν, κεντρικῆς σημασίας διά τήν ἀντιμετώπισίν του εἶναι ἡ ριζική ἀλλαγὴ νοοτροπίας καί πνευματικῆς στάσεως ἀπέναντι εἰς τήν δημιουργίαν. Εἰς τήν μακραίωνα Παράδοσιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐβιώθησαν καί ἀνεδείχθησαν δύο ἀνεξάντλητοι τρόποι ὀρθῆς σχέσεως μέ τήν κτίσιν: Πρόκειται διά τόν εὐχαριστιακόν τρόπον τοῦ βίου καί διά τό ἀσκητικόν πνεῦμα. Ὁ εὐχαριστιακός καί ἀσκητικός ἄνθρωπος εἶναι πρόκλησις διά τήν ἀλαζονικῶς εὐδαιμονιστικήν καί ἀντιασκητικήν ἐποχὴν μας καί προσφέρεται ὡς ἐναλλακτικόν πρότυπον σχέσεως μέ τήν δημιουργίαν καί τά ἀγαθὰ τῆς ζωῆς, ἀλλά καί μέ τόν συνάνθρωπον. Ὁ χριστιανικός ἀσκητισμός δέν σημαίνει ἀπόρριψιν τοῦ κόσμου καί τῆς ζωῆς ἐν τῷ κόσμῳ, ἀλλά εὐχαριστιακὴν κατάφασιν καί κατά Θεόν χρῆσιν των. Τό εὐχαριστιακόν ἦθος ἐκφράζεται ὡς σεβασμός τοῦ δώρου τῆς ζωῆς, ὡς «καῦσις καρδίας ὑπὲρ πάσης

τῆς κτίσεως», ὡς πολιτισμός τοῦ εἶναι καί τοῦ συνεῖναι, ὡς ἀγάπη καί ἀλληλεγγύη.

1') Ἡ καταστροφή τῆς φύσεως ἀρχίζει μέσα εἰς τόν νοῦν τοῦ ἀνθρώπου καί ἀπό ἐκεῖ ὀφείλει νά ξεκινᾷ καί ἡ θεραπεία. Ἡ παιδική καί ἡ ἐφηβική ἡλικία ἀποτελοῦν ἰδιαιτέρως εὐνοϊκᾶς περιόδους τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου δι' οἰκολογικήν εὐαισθητοποίησιν, διὰ νά ἀναπτυχθῇ εἰς τήν νέαν γενεάν τό αἰσθητήριον διὰ τήν ὠραιότητα τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου καί τήν ἱερότητα τῆς δημιουργίας. Ἡ παιδεία ὀφείλει νά ἐνσταλάζη εἰς τόν νοῦν καί τήν καρδίαν τῶν παιδιῶν καί τῶν νέων οἰκολογικήν εὐαισθησίαν καί εὐθύνην διὰ τό φυσικόν περιβάλλον. Ἡ διδασκαλία τῆς οὐσιωδῶς οἰκοφιλικῆς Ὁρθοδόξου Παραδόσεως εἰς τό σύγχρονον σχολεῖον δύναται νά ἀναδειχθῇ, μέσα εἰς τόν ἀριθμόπληκτον καί ἐαυτοκεντρικόν πολιτισμόν τῆς ἐποχῆς μας, εἰς ἕξοχον εὐκαιρίαν παιδείας ὑπευθύνου ἐλευθερίας, ἡ ὁποία θά ἀντλή ἀξίας καί ἰδεώδη ἀπό τό μοναδικόν εἰς τήν ἱστορικήν πορείαν τῆς ἀνθρωπότητος, προσωποκεντρικόν, κοινοτικόν καί οἰκοφιλικόν ἦθος τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἐκλεκτή ὁμήγουρις,

Αὐτή ἡ Ὁρθόδοξος χριστιανική ταυτότης διεμορφώθη ὡς εὐλογημένον ἀποτέλεσμα δημιουργικῆς συναντήσεως ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ καί χριστιανικοῦ πνεύματος. Ὅ,τι καλλίτερον καί πολυτιμότερον εἶχεν ὁ ἀρχαῖος ἑλληνικός πολιτισμός ἐνεσωματώθη εἰς τόν κορμόν τῆς Ἐκκλησίας. Ἀποτελεῖ βαθεῖαν ἐμπειρίαν καί ἀκλόνητον πεποίθησιν τῆς ἡμετέρας Μετριότητος, ὅτι ἡ ἀνεκτίμητος παρακαταθήκη τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος, ἐνεπλουτίσθη, ἀπέκτησε κοινωνικήν ὑφήν, παγκοσμιότητα καί πνοήν αἰωνιότητος ἐντός τοῦ χριστιανικοῦ πνευματικοῦ πλαισίου. Εἰς τό ἐν Χριστῷ καί κατά Χριστόν ζῆν ὑπάρχει, μέ βαθύτατον κοινωνικόν περιεχόμενον καί μέ ἀναφοράν πλέον εἰς τόν αἰώνιον προορισμόν τοῦ ἀνθρώπου, τό «κατά λόγον ζῆν» τῶν Ἀρχαίων, ἐνσωματωμένον εἰς τόν «ἐν ἀρχῇ Λόγον», τόν «σαρκωθέντα δι' ἡμᾶς», «τό φῶς τό ἀληθινόν, ὃ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τόν κόσμον» (Ἰωάν. α', 9). Ἡ ἀλήθεια εἶναι φῶς καί μόνον ὅ,τι εἶναι φῶς εἶναι ἀλήθεια.

Μέσα εἰς τήν Ὁρθόδοξον Παράδοσιν, εἰς αὐτό τό «στερεό ἔδαφος» ὅπου «πατᾶ ἡ ψυχὴ μας», ὅπως θά ἔλεγεν ὁ ποιητής (Ο. Ἐλύτης), ἡ σύγχρονος «οἰκολογική κατηγορική προστακτική» ἀποκτᾷ ἔμφασιν ὡς ἐντολή τοῦ Θεοῦ τῆς εἰρήνης ἐπὶ γῆς, ἡ ὁποία εἶναι εἰρήνη μέ τόν Θεόν, εἰρήνη μέ τόν συνάνθρωπον, ἀλλά καί εἰρήνη μέ τήν γῆν καί εἰρήνη τῆς γῆς. Καλούμεθα νά προβάλλωμεν καί νά ἀναπτύσσωμεν ἐν τῇ πράξει τό κοινωνικόν καί οἰκολογικόν δυναμικόν τῆς χριστιανικῆς ἡμῶν πίστεως, νά ἀναδεικνύωμεν τήν ἀλήθειαν καί τήν ἐπικαιρότητα τοῦ εὐχαριστιακοῦ καί ἀσκητικοῦ τρόπου τοῦ βίου τῶν Χριστιανῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκόμιζαν εἰς τούς ναούς μας «τόν σῖτον, τόν οἶνον καί τό ἔλαιον» διὰ νά τά ἀγιάσῃ ὁ ἱερεὺς καί νά ἀγιασθῇ ἡ ζωὴ καί ὁ μόχθος των. Ὁφείλομεν νά ἐνθυμώμεθα τό δοξολογικόν ἦθος ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι τίποτε δέν ἐθεώρουν ἰδικόν των κατόρθωμα, τίποτε αὐτονόητον καί δεδομένον, οὔτε τό ψωμί, οὔτε τό νερό, οὔτε τήν ὑγείαν καί τήν εὐτυχίαν, καί ἐδοξολόγουν

τόν Θεόν διά τό δῶρον τῆς ζωῆς, ἐσέβοντο τήν ιερότητα τῆς δημιουργίας καί ἔβλεπαν παντοῦ τήν παρουσίαν τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης. Τό ἐπιχείρημα ὅτι αὐτό τό ἦθος τῆς εὐχαριστιακῆς καί ἀσκητικῆς ἐλευθερίας δέν εἶναι ἐφικτόν νά βιωθῆ ἐν τῷ πλαισίῳ τῶν συγχρόνων κοινωνικῶν, οἰκονομικῶν καί πολιτισμικῶν συνθηκῶν εἶναι ὀλοσχερῶς σαθρόν. Ὅπως ἔχει λεχθῆ, εἰς τό μέλλον τῆς ἀνθρωπότητος, αὐτό τό πνεῦμα ἔχει νά προσφέρῃ περισσότερα ἀπό ὅσα ὁ σύγχρονος τρόπος ζωῆς εἰς τάς μεγαλουπόλεις τῆς οἰκουμένης.

Μέ αὐτάς τάς σκέψεις, ἐκφράζοντες ἅπαξ ἔτι, ἐκ μέσης καρδίας, θερμάς εὐχαριστίας πρός τό Ἑλληνικόν Ἀνοικτόν Πανεπιστήμιον διά τήν τιμήν, καί πρός πάντας ὑμᾶς διά τήν παρουσίαν σας, ἐπικαλούμεθα ἐφ' ὑμᾶς καί ἐπί τούς οἰκείους σας τήν χάριν καί τό ἔλεος τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, τοῦ Θεοῦ τῶν θαυμασίων.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΤΩΝ

Τελική Έκθεση Ερευνητικού Προγράμματος με τίτλο:

«Η Καταγραφή της Συλλογικής Μνήμης των Εκπατρισμένων Ελλήνων της Πόλης με την Συστηματοποιημένη Αποτύπωση σε Βάση Δεδομένων - Σύνδεση με Ιστορική Αρχεία και Ανάδειξη της Διαγενεακής Μεταφοράς του Τραύματος»

Υποστηρίχθηκε από πόρους του

Υπουργείου Πολιτισμού και Αθλητισμού 2021

Ερευνητική ομάδα: Δάφνη Ζαχαριάδου, Θεατρολόγος, Μαρία Μαρίνα Μπούκιου, ΜΑ Πολιτιστική Διαχείριση, Νικόλαος Ουζούνoglou, Ομοτ. Καθ. ΕΜΠ-Πρόεδρος της ΟιομΚω

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Ο Ελληνισμός της Κωνσταντινούπολης μαζί αυτόν των νήσων Ίμβρου και Τενέδου υπήρξε το μοναδικό τμήμα του Ελληνισμού που εξαιρέθηκε της εκρίζωσης του Ελληνισμού της Ανατολής που καλύφθηκε με τον νομικό μανδύα της «Ανταλλαγής των Πληθυσμών» στα πλαίσια της Συνθήκης της Λωζάννης ως αποτέλεσμα της Μικρασιατικής Καταστροφής. Ο Ελληνισμός της Κωνσταντινούπολης σήμερα αποτελεί την μοναδική μειονότητα στην Ευρώπη που μετά από τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο που έχει εξαναγκαστεί να εκπατρίσσει σχεδόν στο σύνολο της, με το κύριο τμήμα της να ζει στην Ελλάδα. Η εκρίζωση αυτή έλαβε χώρα από το 1923 και μετά κατ' εξακολούθηση με την εφαρμογή ενός συστηματικού και αταλάντευτου προγράμματος εθνοκάθαρσης που τα κυριότερα της στάδια ήταν: (α) η αποδόμηση της Κοινοτικής οργάνωσης (1923-1940), (β) τα δύο εξοντωτικά μέτρα στην διάρκεια του Β΄ Παγκόσμιου Πολέμου – Επιστράτευση στα Τάγματα Εργασίας (5/1941-12/1942) και Φόρος Περιουσίας κατά των Μειονοτήτων (11/1942-8/1944), (γ) το μαζικό Πογκρόμ της 6-7/9/1955, (δ) οι Απελάσεις των Ελλήνων Υπηκόων (1957-1966) και (ε) η εφαρμογή αλυσίδας διοικητικών και καταπιεστικών μέτρων για τον αφανισμό της Ελληνικής Μειονότητας στην Κωνσταντινούπολη και τα νησιά Ίμβρο και Τένεδο υπό την καθοδήγηση της πρωθυπουργικής Επιτροπής επί Μειονοτήτων.

Την επόμενη δεκαετία ο αριθμός των μελών της Κοινότητας αυτής που θα είναι εν ζωή και έχει ζήσει στην Κωνσταντινούπολη θα έχει μειωθεί δραματικά. Επομένως η ανάγκη της καταγραφής όσων το δυνατό περισσότερων μαρτυριών για τις αιτίες και τις συνθήκες του εκπατρισμού τους ενέχει μεγάλη σημασία. Η αναφερόμενη παραπάνω αλυσίδα διωγμών κατά της Ελληνικής Μειονότητας αρχίζοντας από την δεκαετία 1960 έχει καταγραφεί και αναλυθεί σε περιορισμένη κλίμακα. Ως Οικουμενική Ομοσπονδία Κωνσταντινουπολιτών επί σειρά ετών έχουμε οργανώσει συνέδρια και ημερίδες για την ανάλυση των ιστορικών αυτών συμβάντων και τα σχετικά πρακτικά αυτών έχουν δημοσιευτεί αρχίζοντας από το 2008 (www.conpolis.eu). Κορυφαίο γεγονός υπήρξε η οργάνωση στα 65 χρόνια των Σεπτεμβριανών «Εικονικής Δίκης» στο Πανεπιστήμιο Bilgi της Κωνσταντινούπολης για το Πογκρόμ των Σεπτεμβριανών στην οποία κατέθεσαν μάρτυρες δημόσια.

Το Διαγενεακό Τραύμα στην περίπτωση των Κωνσταντινουπολιτών.

Το διαγενεακό τραύμα, ή το τραύμα μεταξύ των γενεών, είναι οι ψυχολογικές επιπτώσεις που έχει το συλλογικό τραύμα που βιώνει μια ομάδα ανθρώπων στις επόμενες γενιές αυτής της ομάδας. Το συλλογικό τραύμα είναι η επίδραση του ψυχολογικού τραύματος που βιώνουν οι κοινότητες και οι ομάδες ταυτότητας και μεταφέρεται ως μέρος της συλλογικής μνήμης και της κοινής αίσθησης ταυτότητας της ομάδας. Για παράδειγμα, συλλογικά τραύματα υπέστησαν απόγονοι των Σκλάβων του Υπερατλαντικού Εμπορίου Ανθρώπων (Καραϊβική, Η.Π.Α. και αλλά της Νότιας Αμερικής ειδικά), Αφρο-αμερικανοί στις Ηνωμένες Πολιτείες, Απαρτχάιντ στη Νότια Αφρική, της αποικιοκρατίας στις αφρικανικές χώρες, οι Εβραίοι επιζώντες του Ολοκαυτώματος και άλλα μέλη της εβραϊκής κοινότητας εκείνη την εποχή, οι Χριστιανικοί λαοί της Μικράς Ασίας (Έλληνες, Αρμένιοι και Ασσύριοι) απόγονοι των θυμάτων του μαζικού Αφανισμού τους την περίοδο 1913-1922, οι αυτόχθονες λαοί του Καναδά, Αυστραλίας κτλ.

Όταν το συλλογικό τραύμα επηρεάζει τις επόμενες γενιές, ονομάζεται το φαινόμενο αυτό διαγενεακό τραύμα. Σαν παράδειγμα, εάν οι Εβραίοι βιώνουν ακραίο άγχος ή ασκούν επιβίωση από φόβο για ένα άλλο Ολοκαύτωμα, παρά το γεγονός ότι γεννήθηκαν μετά το τέλος του Ολοκαυτώματος, τότε μπορεί να αισθάνονται διαγενεακά τραύματα.

Το διαγενεακό τραύμα είναι μια συλλογική εμπειρία που επηρεάζει ομάδες ανθρώπων λόγω της πολιτιστικής τους ταυτότητας (π.χ. εθνότητας, εθνικότητας ή θρησκευτικής ταυτότητας). Λόγω της συλλογικής φύσης του, ο όρος δεν εφαρμόζεται συνήθως σε μεμονωμένες οικογένειες ή μεμονωμένες δυάδες γονέα-παιδιού. Ωστόσο, όπως οι επιζώντες ατομικής κακοποίησης παιδιών, μεμονωμένα, τόσο οι άμεσοι επιζώντες του συλλογικού τραύματος όσο και τα μέλη των επόμενων γενεών μπορεί να αναπτύξουν περίπλοκη διαταραχή μετατραυματικού στρες.

Στο αντικείμενο αυτό η έρευνα είναι σχετικά νέα, αλλά έχει να παρουσιάσει αυξητική τάση η έρευνα στο αντικείμενο αυτό τα τελευταία χρόνια. Υπάρχουν διάφορες επιστημονικές απόψεις, που δεν είναι σε κοινή συμφωνία για τους πιθανούς μηχανισμούς μετάδοσης του διαγενεακού τραύματος. Οι θεωρίες που έχουν διατυπωθεί ποικίλλουν και μπορούν να καταταγούν στις εξής κατηγορίες:

Κοινωνική μετάδοση από γενιά σε γενιά όπως π.χ. μέσω μαθησιακών διεργασιών

Διαμέσου των επιπτώσεων του στρες πριν από τη γέννηση ενός ατόμου,

Πιθανών επιγενετικών τροποποιήσεων που προκαλούνται από το στρες σε μόνιμη βάση.

Στα πλαίσια της μελέτης αυτής επιχειρήθηκε να εξεταστεί για πρώτη φορά η πιθανότητα ανίχνευσης κατά πόσο υπάρχει διαγενεακό τραύμα στην 2η και 3η γενιά Ελλήνων της Κωνσταντινούπολης από προγόνους που έζησαν ως ενήλικες την περίοδο 1950-70 τα γεγονότα της Κωνσταντινούπολης.

Με βάση την επιστημονική έρευνα και τεκμηρίωση στην διεθνή βιβλιογραφία καταρτίστηκε το παρακάτω ερωτηματολόγιο:

Ανάλυση των αποτελεσμάτων για το διαγενεακό τραύμα:

Σκοπός της ανάλυσης μας είναι να διατυπώσουμε ένα δείκτη επηρεασμού (Δ.Ε.) σαν συνάρτηση των επί μέρους απαντήσεων και τον συσχετισμό του με τις ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΒΑΘΜΟΥ ΔΙΑΓΕΝΕΑΚΟΥ ΤΡΑΥΜΑΤΟΣ.

Ο προτεινόμενος δείκτης καθορίστηκε με τους εξής συλλογισμούς:

α) Γραμμική αύξηση του Δ.Ε. με τον αριθμό των προγόνων που επηρεάστηκαν από τα συμβάντα εφόσον όμως για αυτά έχει υπάρξει ενημέρωση από τους προγόνους ή ακόμα και από πληροφόρηση από άλλες πηγές (βιβλία, ταινίες κτλ.).

β) Διπλάσια επιρροή εφόσον υπάρχει αφήγηση από τους γονείς σε σχέση από ενημέρωση από άλλες πηγές.

γ) Αν δεν έχει υπάρξει ενημέρωση με καμιά πλευρά μηδενισμός του Δ.Ε.

δ) Σε περίπτωση δεν υπάρχει πρόγονος που έχει ζήσει στην Πόλη (περιπτώσεις προσφύγων του 1922) η επιρροή είναι μόνο από πηγές εκτός αφηγήσεων.

Κατόπιν τούτου ορίζουμε τις εξής ανεξάρτητα μεταβλητές

Π1: Αριθμός Προγόνων που έζησαν στην Κων/λη περ.1940-1970

Π2: Αφηγήσεις από γονείς για γεγονότα (αν ΝΑΙ τότε Π2=1, αν ΟΧΙ Π2=0)

Π3: Ενημέρωση από πηγές άλλες εκτός αφηγήσεων γονέων (αν ΝΑΙ τότε Π3=1, αν ΟΧΙ Π3=0)

Με βάση τους παραπάνω συλλογισμούς καταλήγουμε στην σχέση

$$\Delta.Ε. = Π1 \times (2 \times Π2 + Π3) + Π3$$

ΜΕΣΟΣ ΒΑΘΜΟΣ ΕΠΗΡΕΑΣΜΟΥ	ΔΗΛΩΣΗ ΕΠΗΡΕΑΣΜΟΥ
13.7	ΝΑΙ+
3.0	ΝΑΙ
1.5	ΝΑΙ-
3.0	ΟΧΙ

Το αποτέλεσμα του παραπάνω πίνακα, αν και βασίζεται σε ένα περιορισμένο αριθμό δεδομένων, δείχνει την σημασία του Δείκτη Επηρεασμού και ο οποίος καθορίζεται από τους παράγοντες:

Αριθμό των άμεσα προγόνων που φέρουν το τραύμα.

Τον βαθμό της προφορικής ενημέρωσης από τις προηγούμενες γενιές.

Σε μικρότερο βαθμό της επίδραση των ενημερώσεων εκτός των απευθείας αφηγήσεων από του προγόνους.

Εκοιμήθη ο Μητροπολίτης Πισιδίας Σωτήριος*

Την 10 Ιουλίου 2022 εκοιμήθη σε ηλικία 93 ετών ο Μητροπολίτης Πισιδίας κυρός Σωτήριος (Τράμπας). Ο μακαριστός Ιεράρχης υπήρξε ο πρώτος Μητροπολίτης Κορέας αναπτύσσοντας πλούσιο ιεραποστολικό και κηρυκτικό έργο.

Με ανακοίνωσή της η Εταιρεία Μεσογειακού Πολιτισμού εξέφρασε τη βαθιά της συγκίνηση και θλίψη για την εκδημία του μακαριστού Μητροπολίτη ενώ ανακοίνωσε ότι η Εξόδιος Ακολουθία και ο ενταφιασμός θα πραγματοποιηθούν στην Ιερά Μονή Μεταμορφώσεως του Σωτήρος Γαρυεong Νοτίου Κορέας.

Βιογραφικά Στοιχεία

Γεννήθηκε στην Άρτα το 1929, όπου έλαβε την εγκύκλιο και μέση εκπαίδευση. Φοίτησε στην Θεολογική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών, από όπου αποφοίτησε το 1951. Χειροτονήθηκε διάκονος το 1956.

Υπηρέτησε ως ιεροκήρυκας της Ι. Μητροπόλεως Μηθύμνης. Το 1960 χειροτονήθηκε πρεσβύτερος και έλαβε και το οφίκιο του Αρχιμανδρίτη.

Κατά τα έτη 1965- 1968 υπηρέτησε ως στρατιωτικός ιεροκήρυκας. Στην συνέχεια διορίστηκε Πρωτοσύγκελλος της Ι. Αρχιεπισκοπής Αθηνών, μέχρι τον Δεκέμβριο 1973. Τα επόμενα δύο χρόνια υπηρέτησε ως προϊστάμενος στον Ι. Ναό Αγίας Σκέπης Παπάγου.

Τον Νοέμβριο του 1975 μετέβη οικειοθελώς στην Ν. Κορέα όπου διορίστηκε (με απόσπαση) προϊστάμενος του Ι. Ναού Αγίου Νικολάου, Σεούλ, και Γενικός Αρχιερατικός Επίτροπος Άπω Ανατολής. Εργάστηκε για την αναδιοργάνωση της εκεί Ορθόδοξης Ιεραποστολής και της Ορθόδοξης Κοινότητας και μερίμνησε για την επέκταση της Ορθόδοξης Ιεραποστολής και σε άλλες περιοχές της Ν. Κορέας.

* Αναδημοσίευση από ORTHODOXIANEWSAGENCY.GR <https://>

www.orthodoxianewsagency.gr/patriarxeia/oikomeniko_patriarxio/ekoimithi-o-mitropolitispisidias-sotirios/

Το 1982 διορίστηκε Διευθυντής του Θεολογικού Σεμιναρίου «Άγιος Νικόλαος» Σεούλ και το 1986 Πρόεδρος του υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου συσταθέντος ιεραποστολικού Οργανισμού «Orthodox Eastern Mission», ο οποίος δραστηριοποιήθηκε εκτός της Κορέας και σε άλλες χώρες της Ν.Α Ασίας, Χονγκ Κονγκ, Φιλιππίνες, Σιγκαπούρη, Ινδονησία και Ινδία.

Το 1993 εξελέγη Βοηθός Επίσκοπος του Μητροπολίτου Νέας Ζηλανδίας, με τον τίτλο της Επισκοπής Ζήλων. Το 1995 διορίστηκε Προϊστάμενος του νεοσύστατου ιεραποστολικού ιδρύματος «Εξαρχία του Οικουμενικού Πατριαρχείου στην Κορέα».

Το 1999 ανακηρύχθηκε Επίτιμος Δημότης Σεούλ, για την 25ετή υπηρεσία του στην Κορέα, και το 2000 Επίτιμος Δημότης Παπάγου, Αθηνών. Έχει λάβει το βραβείο Ιερέως του Ιδρύματος “Γεώργη και Κατίγκως Λαιμού” και έχει βραβευθεί, επίσης, από την Ακαδημία Αθηνών με το χάλκινο μετάλλιό της. Στις 20 Απριλίου 2004 εξελέγη Μητροπολίτης της νεοσύστατης Ιεράς Μητροπόλεως Κορέας.

Την 27η Μαΐου 2008, μετά από οικειοθελή παραίτηση από την Μητρόπολη Κορέας, η Αγία και Ιερά Σύνοδος του Οικουμενικού Πατριαρχείου τον εξέλεξε Μητροπολίτη της Ιεράς Μητροπόλεως Πισιδίας.

Το έργο του μακαριστού Μητροπολίτου Σωτηρίου Τράμπα στην Κορέα

Στα 33 χρόνια προσφοράς στην Εκκλησία της Κορέας, ο μακαριστός Μητροπολίτης Σωτήριος Τράμπας, ολοκλήρωσε και εξόπλισε τον μοναδικό ορθόδοξο ναό σε ολόκληρη την Κορέα και την Ν.Α. Ασία, τον Ι.Ν. Αγίου Νικολάου στη Σεούλ, μερίμνησε για τον εγκαινιασμό του και ίδρυσε άλλες επτά ενορίες σε ισάριθμες πόλεις της Ν. Κορέας με Κορεάτες κληρικούς, ένα ορθόδοξο κοιμητήριο και δύο ιερές μονές. Με τις άοκνες προσπάθειες και θυσίες του μακαριστού Σεβασμιωτάτου Σωτηρίου στα θυσιαστήρια όλων των ναών τελούνται οι θείες λειτουργίες και οι λοιπές αγιαστικές πράξεις της Εκκλησίας μας, ενώ για κάθε ενορία φρόντισε και για το κτίσιμο όλων των άλλων παρακείμενων κτισμάτων (ιεραποστολικού κέντρου, αιθουσών, κατοικιών ιερέων, παιδικού σταθμού, κατασκηνώσεως, κ.λπ.).

Διέσχιζε την χώρα, για να ανταποκριθεί στις ποικίλες δραστηριότητες της ιεραποστολής, πολλές φορές χωρίς τα απαιτούμενα οικονομικά μέσα. Οι αγώνες όμως και ο ιδρώτας πού έχυσε ο μακαριστός Σεβασμιώτατος Σωτήριος για την ορθόδοξη ιεραποστολή δεν περιορίστηκε μόνο στην Κορέα, αλλά και στο στήσιμο επίγειων θυσιαστηρίων του Θεού και σε άλλες χώρες της Άπω Ανατολής. Συμπαραστάτες στο έργο του είχε και ιερείς από την Ελλάδα που πρόθυμα δέχτηκαν να διακονήσουν την Εκκλησία της Κορέας κοντά στον προσφιλή και ακάματο ιεραπόστολο ιεράρχη. Ο μακαριστός Μητροπολίτης Σωτήριος Τράμπας, για

του οποίου το έργο, τον ζήλο, τον ενθουσιασμό και το ήθος, εκφράζονται οι πάντες με τα καλύτερα λόγια, είναι αληθές ότι άφησε μια οργανωμένη μητρόπολη στην Κορέα με γερά θεμέλια, που έθεσε ο ίδιος με πολλή αγάπη χριστιανική και πολλές θυσίες.

Μετά από 20 χρόνια διακονίας στην Ελλαδική Εκκλησία και 33 χρόνια προσφοράς στην Εκκλησία της Κορέας, ο μακαριστός Μητροπολίτης Σωτήριος Τράμπας, παρεκάλεσε τον Οικουμενικό Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαίο, να τον απαλλάξει από το βάρος των ευθυνών του και να περιοριστεί στα καθήκοντα του Λειτουργού και Πνευματικού της εν Καπυόνγκ Ιεράς Μονής Μεταμορφώσεως, προκειμένου να ασχοληθεί με τη μετάφραση ύμνων στην κορεατική γλώσσα, για τον εμπλουτισμό των ιερών Ακολουθιών Εσπερινού και Όρθρου, ολοκλήρου του εκκλησιαστικού έτους, όπως και έγινε. Στη θέση του εκλέχτηκε ο υπηρετών στην Κορέα, βοηθός Επίσκοπος Ζήλων Σεβασμιώτατος Αμβρόσιος Ζωγράφος, του οποίου, τα προσόντα, η μόρφωση, το ήθος και ο ιεραποστολικός ζήλος εγγυώνται πλούσια καρποφορία στο ιεραποστολικό έργο.

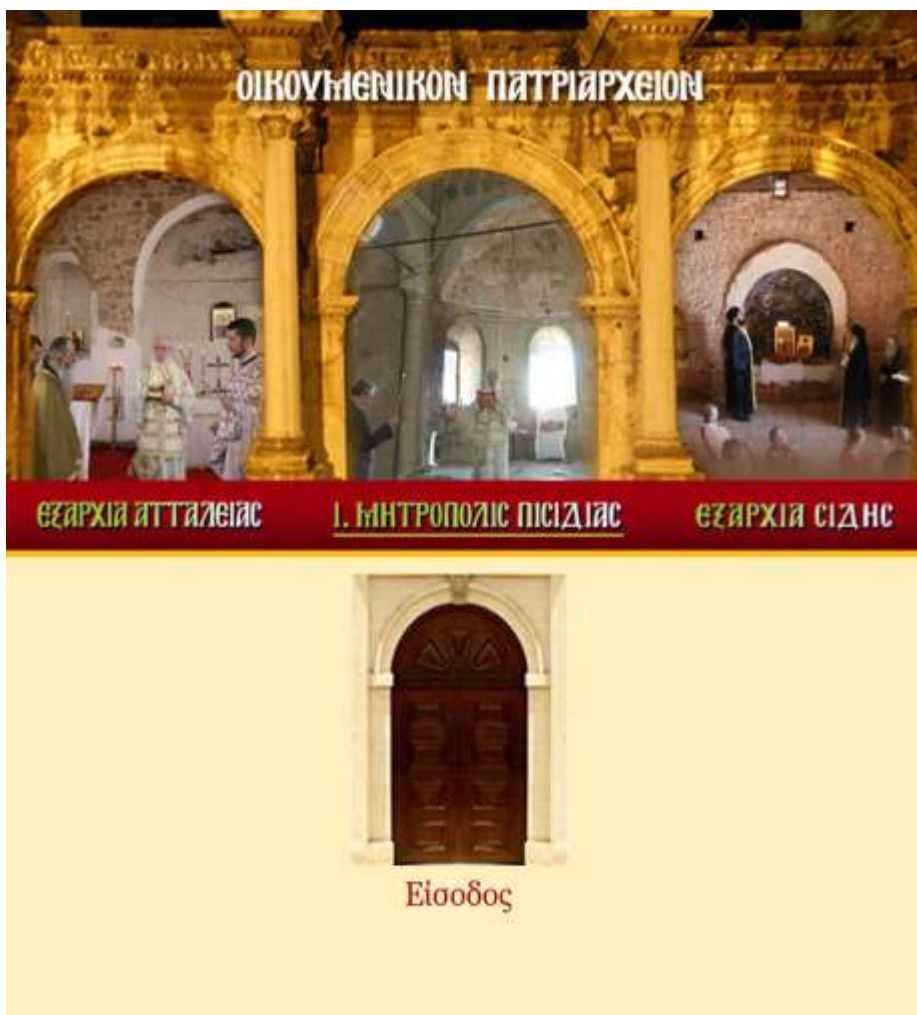
Ο πολίος μακαριστός πρώην Μητροπολίτης Κορέας συνέχισε να αγκαλιάζει με απέραντη αγάπη και ενδιαφέρον το ορθόδοξο ποίμνιο της Κορέας και μετά την παραίτηση του, αφού μέχρι την εκδημία του διέμενε στη Ι.Μ. Μεταμορφώσεως, συμμετείχε στις δραστηριότητες του ιεραποστολικού έργου και ασκούσε και πνευματικό έργο, όσο του επέτρεπαν οι δυνάμεις του λόγω γήρατος.

Το έργο του μακαριστού Μητροπολίτου Σωτηρίου Τράμπα στην Μικρασιατική Πισιδία και Παμφυλία

Ο μακαριστός Μητροπολίτης Σωτήριος ακολούθως εξελέγη από το Οικουμενικό Πατριαρχείο Μητροπολίτης Πισιδίας, Έξαρχος Σίδης και Ατταλείας. Μετά την εκλογή του το 2008 με μία ομάδα Μικρασιατών πραγματοποίησε περιοδεία στην Μητρόπολη του, ακολουθώντας τα βήματα του Αποστόλου Παύλου από την Παμφυλική Αττάλεια και την Πέργη μέχρι την Πισιδική Αντιόχεια, το Νησίον της λίμνης Εγίρντιρ και την Σπάρτη. Τέλεσε θείες λειτουργίες στους εγκαταλειμμένους, ή ερειπωμένους ρωμαίικους Ναούς και ανέπεμψε δεήσεις υπέρ των αδίκως τελειωθέντων Μικρασιατών. Η συνάντηση όμως με πολλούς από τους χιλιάδες αποίμαντους και αλειτούργητους Ρωσόφωνους οικονομικούς μετανάστες ήταν η αρχή του νέου ιεραποστολικού έργου.

την Αττάλεια αγοράστηκε παλαιός ιδιωτικός ρωμαϊκός ναός αφιερωμένος στον Απόστολο Παύλο και τον Άγιο Αλύπιο, επισκευάστηκε, εξοπλίστηκε και από το 2011 που τελέστηκαν τα θυρανοίξια, λειτούργησε ως ενορία με μόνιμο ιερέα. Στην Αλάγια από το 2012 άρχισε να λειτουργείται περιοδικά ο παλαιός ρωμαϊκός ναός του Αγίου Γεωργίου του Βουνού για τους εκεί εγκατεστημένους ορθοδόξους. Με τις άοκνες προσπάθειες του μακαριστού μητροπολίτου αποκτήθηκε οικόπεδο στην ευρύτερη περιοχή, όπου ανεγέρθηκε Ορθόδοξο Πολιτιστικό Κέντρο, με ιερό ναό αφιερωμένο στην Παναγία την Πισιδιώτισσα, χώρο εκδηλώσεων και ξενώνες. Ο ναός εξοπλίστηκε πλήρως και από το 2015 που τελέστηκαν τα θυρανοίξια από τον Οικουμενικό Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαίο, λειτουργεί σαν ενορία με μόνιμο ιερέα. Την ίδια χρονιά ανακαινίστηκε από το Τουρκικό Υπουργείο Πολιτισμού και ο Άγιος Γεώργιος του Βουνού για περιοδικές θείες λειτουργίες. Το 2016 αγοράστηκε ένα ανακαινισμένο σπίτι στην παλιά πόλη της Αττάλειας κοντά στον Άγιο Αλύπιο και χρησιμοποιείται ως Επισκοπείο και πνευματικό κέντρο του Ι. Ν. Αγίου Αλυπίου. Το 2021 στην Αρχαία Σίδη (Μάναβγκατ) αποκτήθηκε οικόπεδο για την ανέγερση και εκεί Ορθόδοξου Πολιτιστικού Κέντρου για τις λειτουργικές και πνευματικές ανάγκες των Ορθοδόξων της περιοχής με ιερό ναό αφιερωμένο στον Απόστολο Παύλο, αρχονταρίκι και ξενώνες. Τα θυρανοίξια του ναού προβλέπονται να γίνουν τον Ιούλιο του 2022.

Όλο αυτό το έργο έγινε με την αμέριστη στήριξη του Οικουμενικού Πατριάρχου, με δωρεές Ελλήνων εντός και εκτός Ελλάδας και την εθελοντική διακονία ιερέων από την Ελλάδα, καθώς ο μακαριστός μητροπολίτης δεν έπαυσε όλα αυτά τα χρόνια να στήνει επίγεια θυσιαστήρια και να τελεί θείες λειτουργίες στους ερειπωμένους ρωμαϊκούς ναούς σε πόλεις της μητροπόλεως του όπου είχαν αναπτυχθεί ρωμαϊκές κοινότητες.

Λόγω της προχωρημένης ηλικίας του πολιού μητροπολίτου και για την συνέχιση του ιεραποστολικού, πνευματικού και ποιμαντικού του έργου στην αναβιωθείσα και οργανωμένη πλέον μητρόπολη του Οικουμενικού Θρόνου, χειροτονήθηκε ως βοηθός επίσκοπος με τον τίτλο της Επισκοπής Ευδοκιάδος, ο Μέγας Σύγκελος αρχιμανδρίτης Αμβρόσιος Χοροζίδης, ο οποίος μαζί με ρωσόφωνους κληρικούς που διαμένουν μόνιμα στην περιοχή διακονούν το ορθόδοξο ποίμνιο. Ο μακαριστός μητροπολίτης δεν έπαυσε μέχρι τέλους της ζωής του να μεριμνά για την διαποίμανση των πιστών με την έκδοση βιβλίων και αποστολή ομιλιών και κηρυγμάτων μεταφρασμένα στις επικρατούσες γλώσσες τους.

Ο έμφορτος αγαθών έργων, ο προσηνής, καταδεκτικός, προσφιλής, αλλά και αφοσιωμένος και ταπεινός εργάτης του αμπελώνος του Χριστού, ο μέγας ιεραπόστολος Ιεράρχης, που για μισό περίπου αιώνα ταξίδευε μεταξύ ηπείρων και θαλασσών για να λειτουργεί τα επίγεια θυσιαστήρια, να αγιάζονται οι άνθρωποι και να δοξάζεται το όνομα του Κυρίου στην οικουμένη, αναχώρησε για το αιώνιο ταξίδι, όπου θα συναντήσει τον Κύριο της Δόξης στο άγιο και υπερουράνιο και νοερό θυσιαστήριο και θα απολαύσει τους κόπους της θυσιαστικής αγάπης του υπέρ της Εκκλησίας του Χριστού.

Ο Ιερός Ναός Αγ. Γεωργίου στο κάστρο της Αλάγιας.

Υποτροφίες για Μεταπτυχιακές Σπουδές

σε ΑΕΙ Κωνσταντινούπολης

Δράση του Προγράμματος «ΕΛΠΙΣ»

Προσκαλούνται οι φοιτητές/τριες με Κωνσταντινουπολίτικη καταγωγή που σπουδάζουν σε ΑΕΙ της Ελλάδος ή άλλων χωρών εκτός Τουρκίας και επιθυμούν να συνεχίσουν τις σπουδές τους σε μεταπτυχιακό ή διδακτορικό επίπεδο σε Πανεπιστήμια της Κωνσταντινούπολης, να υποβάλουν αίτηση συμπληρώνοντας το παρακάτω έντυπο. Σε περίπτωση που οι ενδιαφερόμενοι δεν έχουν πληροφορίες για πιθανά ΑΕΙ της Πόλης όπου θα μπορούσαν να σπουδάσουν, η Οι.Ομ.Κω. θα παρέχει τις αναγκαίες πληροφορίες. Στους/τις επιλεγέντες/γείσεις θα χορηγηθεί υποτροφία για την κάλυψη των εξόδων τους σε σημαντικό βαθμό.

Πρόγραμμα Υποτροφιών για Μεταπτυχιακές Σπουδές σε ΑΕΙ της Κωνσταντινούπολης της Οι.Ομ.Κω. Υποβολή υποψηφιότητας

- Ονοματεπώνυμο :
- ΑΕΙ/Τμήμα προπτυχιακών σπουδών:
- Αναμενόμενη ημερομηνίας αποφοίτησης:.....
- Έτος γέννησης:.....
- Παρακαλούμε να επισυνάψετε την αναλυτική κατάσταση βαθμολογίας σας.
- Επιστημονικό αντικείμενο που επιθυμείτε να συνεχίσετε μεταπτυχιακές σπουδές:
- Έχετε υπόψη ΑΕΙ στην Κωνσταντινούπολη που διαθέτει μεταπτυχιακές σπουδές στα θέματα ενδιαφέροντος σας:
- Δηλώστε αν ενδιαφέρεστε για σπουδές σε μεταπτυχιακό ή διδακτορικό σε ΑΕΙ της Κωνσταντινούπολης:
- Έχετε συμπληρώσει το ερωτηματολόγιο για το Πρόγραμμα ΕΛΠΙΣ της Οι.Ομ.Κω.; Αν όχι παρακαλώ ζητήστε να σας αποσταλεί στέλνοντας το email: nnar@otenet.gr

«ΠΡΟΚΑΤΑΡΤΙΚΗ ΦΑΣΗ ΓΙΑ ΕΠΑΝΑΠΑΤΡΙΣΜΟ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ ΝΕΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΤΩΝ»

Το Δ.Σ. της Οι.Ομ.Κω. στο πλαίσιο του Προγράμματος ΕΛΠΙΣ προσκαλεί νέες/ους που επιθυμούν να εκδηλώσουν ενδιαφέρον για τη συμμετοχή τους στην αναφερόμενη Δράση που αποσκοπεί την υποστήριξη νέων που επιθυμούν να εγκατασταθούν και να ζήσουν στην Κωνσταντινούπολη ως μέλη της Ομογένειας. Σκοπός της Δράσης είναι η υποστήριξη της προετοιμασίας και η διερεύνηση του επαναπατρισμού στην Κωνσταντινούπολη, όπως επίσης και η υποστήριξη των ήδη εγκατεστημένων μελών της Εκπατρισμένης ή μη Κοινότητας. Η διάρκεια κάθε επί μέρους δράσης ενδιαφερόμενης/ου, προβλέπεται να έχει διάρκεια 12 μήνες και περιλαμβάνει τα στάδια: (α) προετοιμασία για εγκατάσταση στην Πόλη (δεν ισχύει στην περίπτωση των ήδη εγκατεστημένων), (β) εύρεση εργασίας ή αυτόαπασχόληση ή ίδρυση επιχείρησης, (γ) εγκατάστασης στην Πόλη. Στο τέλος του 12 μήνου θα εξεταστεί η επέκταση κάθε επί μέρους δράσης.

Οι ενδιαφερόμενες/οι παρακαλούνται να αποστείλουν το συντομότερο δυνατό email στη διεύθυνση: nnap@otenet.gr εκδηλώνοντας το ενδιαφέρον τους, ώστε να αρχίσει η διαδικασία της πιθανής ένταξής τους στην αναφερόμενη Δράση

Πραγματοποιήθηκε η πρώτη Γενική και Εκλογική Συνέλευση του νεοιδρυθέντος Σωματείου

ΕΘΕΛΟΝΤΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΗ

Το απόγευμα της 22 Ιουνίου 2022 στο Πνευματικό Κέντρο Κωνσταντινουπολιτών στους Αμπελοκήπους Αθηνών πραγματοποιήθηκε η Εκλογή Γ.Σ. του νέου σωματείου με τίτλο «Εθελοντές για την Κωνσταντινούπολη» και το οποίο είχε εγκριθεί τέλος του 2021 από το Ειρηνοδικείο. Στη συνέχεια την επόμενη ημέρα συγκροτήθηκε σε σώμα το ΔΣ του Σωματείου, καθώς επίσης έλαβε αποφάσεις για τις δραστηριότητες και τις πρωτοβουλίες που θα αναλάβει. Η σύνθεση του αιρετού Δ.Σ. είναι η ακόλουθη:

1. Παναγιώτης Κρανιδιώτης, Πρόεδρος
2. Μαρία Μαρίνα Μπουκίου, Αντιπρόεδρος
3. Μαρία Αλεξάνδρα Ηλιάδη, Γραμματέας
4. Διονυσία Χατζηαντωνίου, Ταμίας
5. Αλέξανδρος Γεωργούλης, Μέλος
6. Αλεξάνδρα Μοροσίδου, Αναπληρωματικό μέλος
7. Κωνσταντίνα Κωνσταντινίδη, Αναπληρωματικό μέλος
8. Σοφία Κωνσταντινίδη, αναπληρωματικό μέλος

Το Δ.Σ. ανακοίνωσε ότι πρόκειται να φτιαχτούν σύντομα δύο διαδικτυακές επιμέρους ομάδες. Η πρώτη θα αφορά τα μέλη του ΔΣ, ενώ η δεύτερη θα εμπεριέχει όλα τα μέλη του Σωματείου. Σκοπός των ομάδων είναι η καλύτερη και αμεσότερη επικοινωνία μεταξύ μας. Με γνώμονα την αγάπη μας για την Κωνσταντινούπολη, όλοι μαζί θα συνεισφέρουμε δρώντας ομαδικά και οργανωμένα. Εκτός των άλλων η Γ.Σ. αλλά και το νέο Δ.Σ. έλαβε ομόφωνα την απόφαση το Εθ.Κω. να υποβάλει αίτηση για να γίνει μέλος της Οι.Ομ.Κω.

Η πλειοψηφία των μελών του Εθ.Κω. είναι εθελόντριες και εθελοντές που έχουν προσφέρει σε πολλά προγράμματα της Οι.Ομ.Κω. Πρωτίστως στην Κωνσταντινούπολη προς την Ομογένεια.

Summary of the Articles in the Bulletin

- Publication of new Decree in the Official Journal of Turkiye on the procedures to be implemented to carry out election at the Minority Welfare Foundation. A preliminary analysis shows serious contradictions of the Decree with the Constitution of Turkey and Lausanne Treaty is presented , p. 1-4.

*Announcements of EFC p.p. .5-7,24-26.

*Ecumenical Patriarch on the Social Ecology, p.8-15.

*Completed research project of EFC supported by Ministry of Culture on the Registration of Oral Memory of Constantinopolitan Greeks and assessment of the transgenerational trauma, p.16-18.

*Memory of the Metropolitan of Pisidia Sotirios, p.19-23.

Bültendeki Makalelerin Özeti

* Azınlık Refahı Vakfı'nda seçim yapmak için uygulanacak işlemlere ilişkin yeni Kararnamenin Türkiye Resmi Gazetesi'nde yayımlanması. Bir ön inceleme, KHK'nın Türkiye Anayasası ve Lozan Antlaşması ile ciddi çelişkiler gösterdiğini ortaya koymaktadır, s. 1-4.

*EFC pp.'nin duyuruları .5-7,24-26.

*Ekümenik Sosyal Ekoloji Patriği, s.8-15.

*Kültür Bakanlığı tarafından desteklenen, Konstantinopolis Rumlarının Sözlü Hafızasının Tescili ve Kuşaklar Arası Travmanın Değerlendirilmesine ilişkin EFC'nin tamamlanmış araştırma projesi, s.16-18.

*Pisidia Metropoliti Sotirios Hatırası, s.19-23.

ΣΩΜΑΤΕΙΑ ΜΕΛΗ ΤΗΣ ΟΙ.ΟΜ.ΚΩ

- «Η Ένωση Κωνσταντινουπολιτών» με τα δύο μέλη σωματεία <http://www.enokon.gr/>
 - «Νέος Κύκλος Κωνσταντινουπολιτών»
 - «Σωματείο Ελλήνων Υπηκόων Απελαθέντων εκ Τουρκίας»
- «Ένωση Ομογενών εκ Κωνσταντινουπόλεως Βορείου Ελλάδος» <https://sylogoskbe.wordpress.com/>
- «Αδελφότης Κωνσταντινουπολιτών Μεγάλου Ρεύματος "Ο Ταξιάρχης"» <http://www.megarevma.gr/>
- «Σύνδεσμος Μεγαλοσχολιτών» <http://www.megalisxoli.gr/>
- «Σύλλογος Ζαπτίδων» <https://www.facebook.com/events/610745252286345/>
- «Σύνδεσμος Κεντρικιάδων»
- «Σύνδεσμος Ιωακειμειάδων»
- «Φιλανθρωπικός Σύνδεσμος Γαλατά Κωνσταντινουπόλεως»
- «Αθλητικός Όμιλος Ταταύλα» <http://www.tatavlasc.gr/>
- «Αθλητικός Σύλλογος Πέρα» <http://as-pera.gr/>
- «Αθλητικό Βυζαντινό Κέντρο»
- Σύλλογος Πριγκηπιανών «Άγιος Γεώργιος ο Κουδουνάς» <https://www.facebook.com/SylogosPrigipianon/>
- «Μορφωτικός Σύνδεσμος Χάλκης «Ο Άγιος Νικόλαος»» <http://www.halki-morf-sind.gr/>
- «Ο Εν Αθήναις Σύλλογος Μουσικοφίλων Κωνσταντινουπόλεως» <http://www.cmkon.org>
- «Σύνδεσμος των εν Ελλάδι Ζωγραφειωτών Κωνσταντινουπόλεως» <http://sezografyon.gr/home/>
- Εστία Κωνσταντινουπόλεως <http://estiakon.gr/>
- Σύνδεσμος Ελλήνων Βετεράνων Αθλητών Στίβου Κωνσταντινουπολιτών
- Μορφωτικός Σύνδεσμος Μακροχωρίου Κωνσταντινουπόλεως «Το Έβδομο του Βυζαντίου» <https://www.facebook.com/makrochoricon/>

ΣΩΜΑΤΕΙΑ ΕΚΤΟΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

- «Σύλλογος Κωνσταντινουπολιτών Γερμανίας»
- «Ομοσπονδία Κωνσταντινουπολιτών Αυστραλίας» με 3 σωματεία στις περιοχές της Αυστραλίας
- «Σύλλογος Κωνσταντινουπολιτών Ελβετίας» www.agcos.ch
- «Σύλλογος Κωνσταντινουπολιτών Ηνωμένου Βασιλείου» <https://www.facebook.com/acguk.net/>

ΑΡΩΓΑ ΜΕΛΗ

- «Επτάλοφος» Ιστορική Βιβλιοθήκη Μελέτης και Έρευνας
- Σύλλογος των Φίλων της Πατριαρχικής Μεγάλης του Γένους Σχολής.
- Φίλων Βυζαντινών Τεχνών
- Πολιτισμού & Κοινωνικής Ανάπτυξης.
- Ένωση Κωνσταντινουπολιτών Μικρασιατών Βορείου Αττικής η "Αγία Σοφία".
- Εταιρεία Μελέτης της καθ' ημάς Ανατολής <https://www.facebook.com/etmelan1/>
- Ελληνικός Σύλλογος Κωνσταντινουπολιτών Σικάγου.
- Ελληνικός Σύλλογος Κωνσταντινουπολιτών περιοχής Washington D.C.